

Tangled

Công chúa tóc mây

Disney Pixar

Tên eBook: **Disney - Công Chúa Tóc Mây**

Tác giả : **Nhiều Tác Giả**

Thể loại: **Sách Thiếu Nhi, Văn học phương Tây**

Bộ sách: **Disney Pixar**

Công ty phát hành: **Alphabooks**

Nhà xuất bản: **NXB Dân Trí**

Trọng lượng vận chuyển: **280 g**

Kích thước: **13 x 19 cm**

Ngày xuất bản: **12/2014**

Hình thức: **Bìa Mềm**

Giá bìa: **39.000 đ**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu:

Hay tuyệt! Hết sảy! Thú quá!

Quá đợc! Thích mê! Ghiền luôn!

5 sao! Yêu cuốn sách này!

Ai mà không thích đọc đợc cơ chứ? Một cuốn sách hay! Mọi người nên đọc cuốn sách này! Bởi nó hay lắm lắm lắm! ...

Đó là lời nhận xét của một cậu bé năm tuổi đợc mẹ đọc sách mỗi tối trước giờ đi ngủ; của một cô bé chín tuổi “*bận rộn đọc theo yêu cầu*” cho em gái

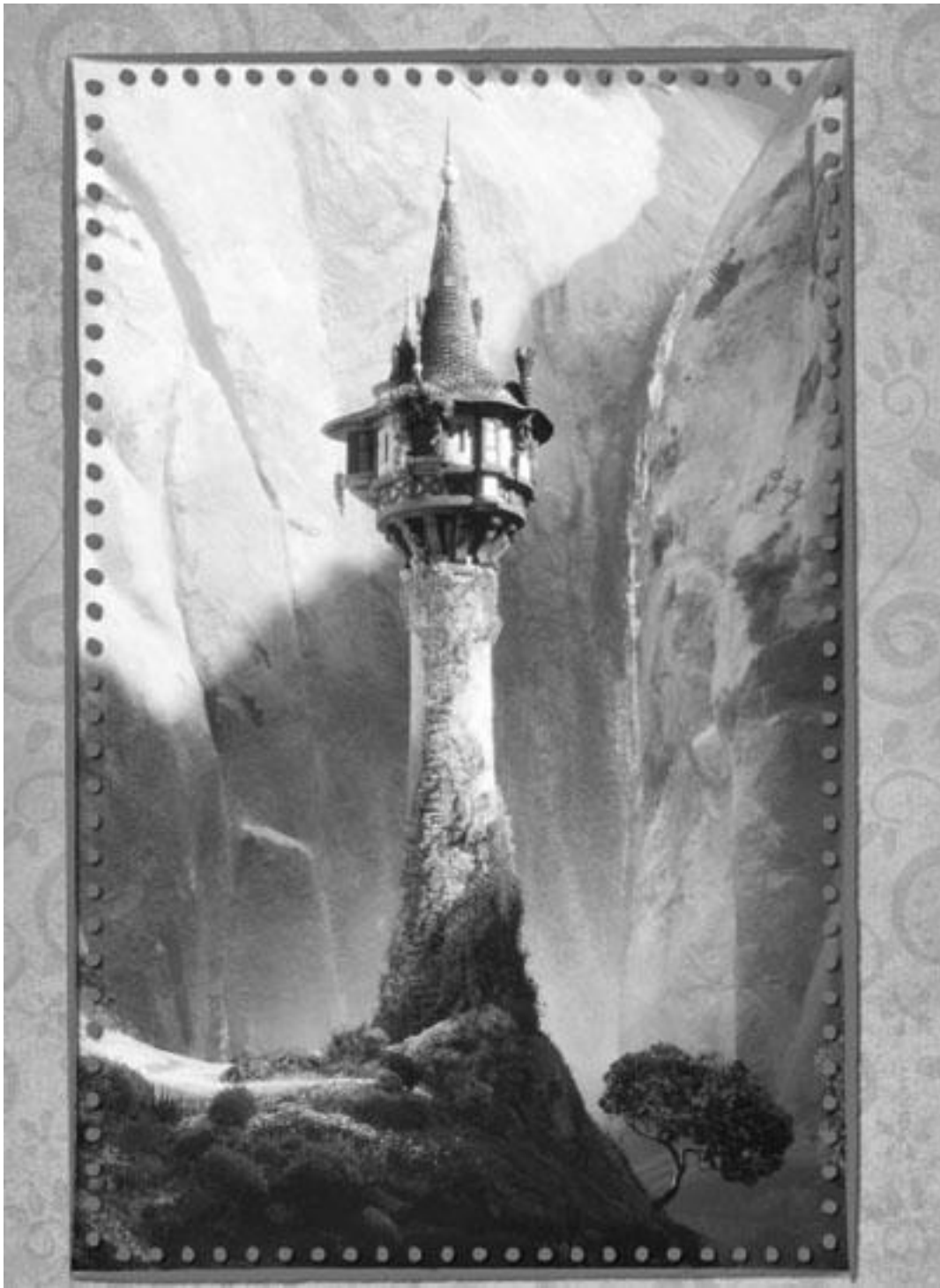
ba tuổi; của một bà mẹ “đọc ké” sách của cậu con trai chín tuổi; hay chính là lời khuyên “nghiêm túc” của một cậu bé tám tuổi, có em trai lên bốn; là cảm xúc của mọi người sau khi đọc *Nữ hoàng băng giá, Công chúa tóc mây, Ralph Đập phá...* trong bộ *Tiểu thuyết thiếu nhi Disney*, chuyển thể từ những siêu phẩm điện ảnh chạm đến trái tim con trẻ của *Disney*.

Bộ sách đặc biệt dành cho "big fan" của những nàng công chúa *Disney*, những Quái nhí và anh hùng, bạn bè đồ chơi đại gia đình *Disney*. Và hơn tất cả, dành cho những bé em giàu trí tưởng tượng say mê những câu chuyện thần tiên, những bạn nhỏ đang háo hức tập đọc, và muốn rèn luyện thói quen đọc sách từ nhỏ!

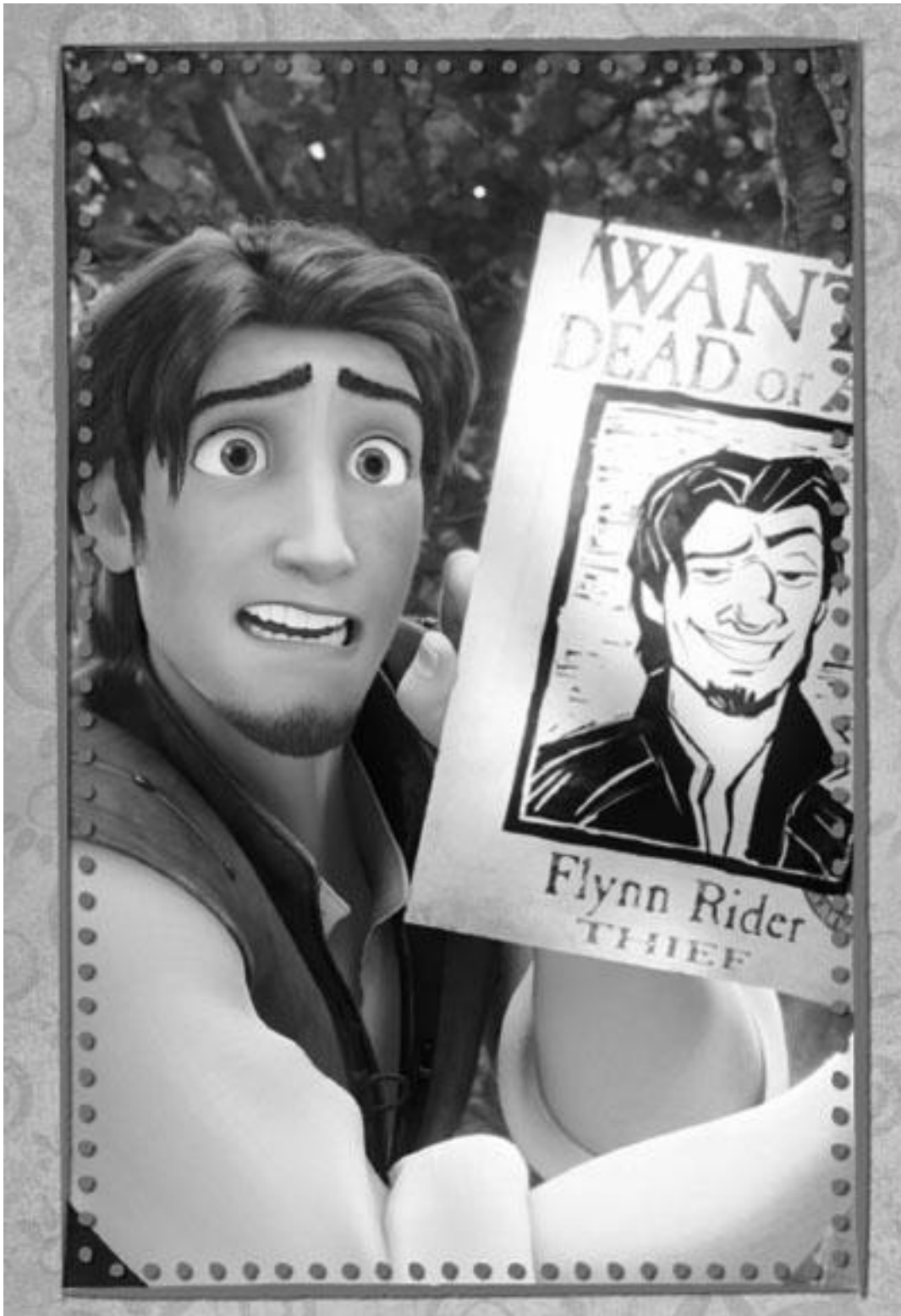
16 cuốn tiểu thuyết mini kể lại chân thực và sống động toàn bộ chuyện phim với đầy đủ tình tiết thú vị, bằng ngôn ngữ dễ hiểu, trong sáng. 16 cuốn truyện chữ, từ đầu đến cuối dù không có hình ảnh minh họa nào nhưng sẽ lôi cuốn bất kỳ ai từng cầm sách trên tay. Bởi không chỉ là những thước phim được chuyển thể, đó còn là những ô cửa mở ra thế giới văn học. Bởi không chỉ là những chuyện phim dí dỏm, hài hước với những khung hình lung linh, đó còn là những câu chuyện rất đời, và để lại nhiều bài học cho trẻ: tình phụ tử cảm động của bố con cá hề, tình chị em tha thiết của hai nàng công chúa, tình bạn nhí nhỏ mà khăng khít của cặp đôi hù dọa ưu tú nhất hành tinh, tình cảm gia đình keo sơn, gắn bó của gia đình siêu nhân, chuyện tình yêu của người máy, chuyện khát khao được làm *Người Tốt* của một *Kẻ-trót-phải-làm-Kẻ-Xấu*, chuyện nàng công chúa dám vượt lên lễ thói, để được là chính mình...

Trong *Disney - Công Chúa Tóc Mây*, một cuộc phiêu lưu kỳ thú hứa hẹn bắt đầu khi tên trộm lỗi đời *Flynn Rider* gặp *Rapunzel*, nàng công chúa tóc vàng đơn độc. Đúng ngày tròn 18 tuổi, *Rapunzel* lên kế hoạch rời khỏi tòa tháp bí mật, nơi nàng bị giam giữ bấy lâu nay nhưng nàng cần *Flynn* dẫn đường.

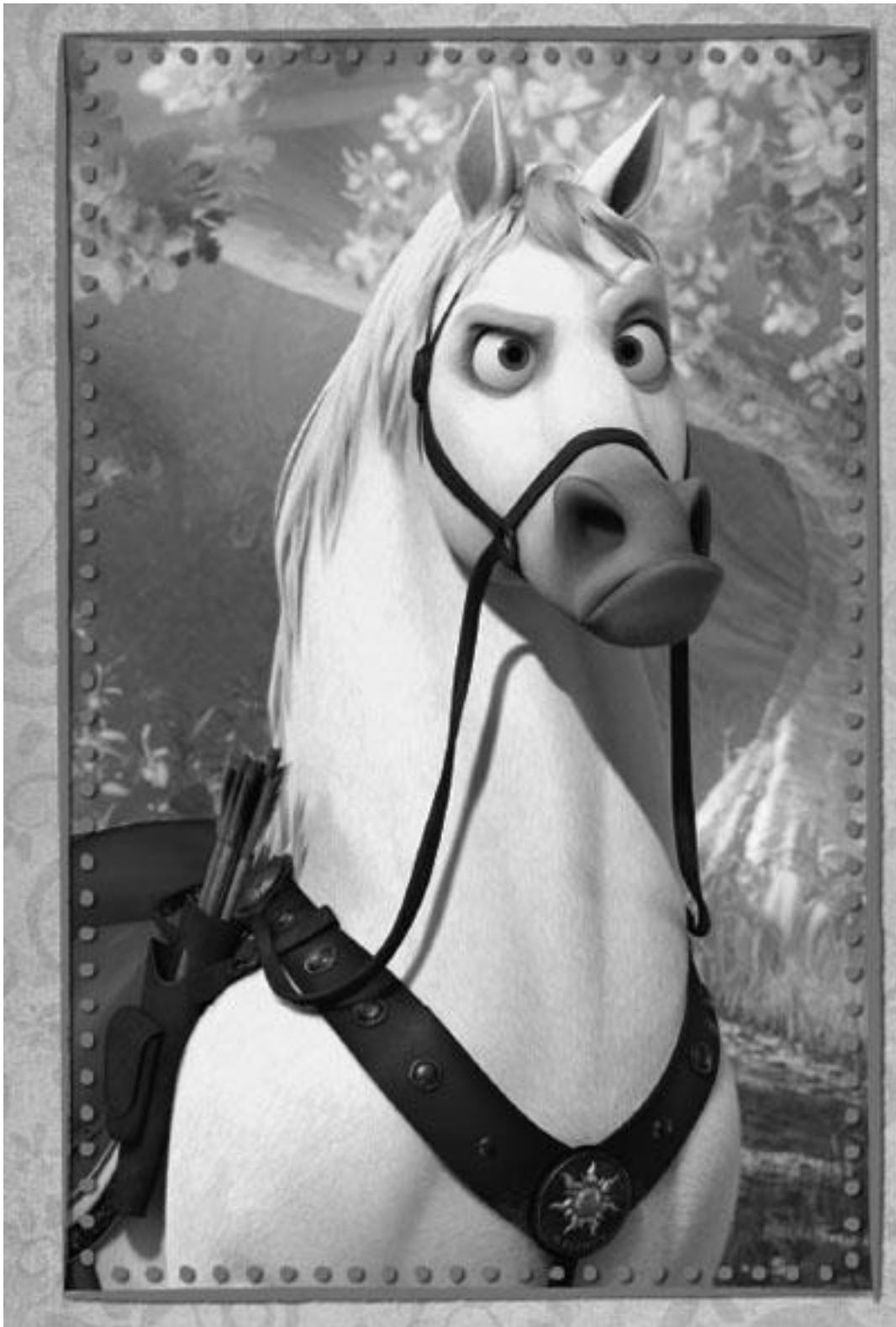
Mời các bạn đón đọc *Disney - Công Chúa Tóc Mây*.

Rapunzel lớn lên trong một tòa tháp bí mật.

Tên trộm Flynn Rider nghĩ rằng gã đẹp trai gấp bội so với tấm hình Truy nã.

Chú ngựa hoàng cung Maximus không ngừng truy đuổi Flynn.

Anh em nhà Stabbington là đồng bọn của Flynn trong vụ trộm.

Chú tắc kè Pascal khích lệ Rapunzel đổi mặt với Flynn.

Rapunzel ngạc nhiên khi lần đầu nhìn kỹ Flynn Rider.

Rapunzel dễ dàng trói Flynn bằng mái tóc của nàng.

Flynn cố gắng quyến rũ Rapunzel bằng vẻ ưa nhìn của mình. Nhưng chẳng ích gì.

Rapunzel vui sướng tột xuống khỏi tòa tháp lần đầu tiên trong đời!

Cuộc phiêu lưu của Rapunzel làm lộ rõ khí phách thực sự của nàng.

Mở đầu

Ngày xưa ngày xưa, có một giọt nắng từ thiên đường rơi xuống mặt đất. Ở nơi giọt nắng rơi xuống nở ra một đóa hoa nhiệm màu với sức mạnh chữa lành cho những người bệnh tật, đau yếu.

Một ngày kia, có mẹ già tên là Mẹ Gothel đi qua. Mẹ vừa lần bước dọc theo triền đồi hiểm trở như thường lệ vừa khe khẽ hát. Mẹ nhìn xuống và phát hiện ra đóa Kim Hoa.

Vừa lúc định hái đóa hoa khỏi mặt đất, mẹ nhận ra đóa hoa đang tỏa sáng. Mẹ Gothel cứ hát, cứ hát, và giọng hát run rẩy của mẹ ta dần trở nên khỏe khoắn và trong trẻo. Những khớp xương già nua chẳng còn đau nhức nữa. Mẹ ta nhìn xuống đôi tay nhăn nheo, và nhận thấy tất cả những nếp nhăn đã biến mất. Đột nhiên, mẹ trở lại thời trẻ măng, và đôi mắt mẹ bỗng mở to trong một niềm sung sướng ích kỷ.

Thế là, Mẹ Gothel quyết định giữ đóa hoa lại vì muốn tiếp tục sử dụng sức mạnh của nó. Đó là bí mật của riêng mình mẹ mà thôi. Suốt nhiều thế kỷ sau, mẹ ta sống một cách mãn nguyện, hát cho đóa hoa nghe mỗi ngày, khiến nó tỏa sáng, mang theo thứ phép màu có quyền năng giữ mẹ mãi trẻ trung và xinh đẹp. Cũng bởi sự canh giữ đầy tham lam của mẹ, chẳng ai được hưởng sức mạnh chữa lành từ đóa hoa nữa.

Năm tháng trôi qua, một vương quốc nhỏ bé nhưng hạnh phúc mọc lên và phát triển thịnh vượng ở vùng gần đó. Vương quốc xinh đẹp được bao quanh bởi làn nước xanh thẳm lấp lánh, với những con sóng dịu dàng óng ánh phản chiếu bầu trời ngập nắng, và hòn đảo này giàu có cả về của cải lẫn tình thân ái chan hòa giữa người với người. Dù rằng cư dân vương quốc vẫn thường được nghe huyền thoại về đóa Kim Hoa, nhưng chưa ai từng trông thấy nó. Đó là thứ được nhắc đến trong những câu chuyện quanh đống lửa vào những đêm đông lạnh giá; dù sự thật là, họ chẳng bao giờ thực sự cần đến đóa hoa.

Những ngày ấy, dân chúng trong vương quốc vô cùng vui sướng khi nghe tin Hoàng hậu mang thai. Nhưng chẳng được bao lâu, niềm hạnh phúc của toàn vương quốc vụt tắt. Người ta đồn đại rằng Hoàng hậu lâm bệnh thập tử nhất sinh. Dường như chẳng còn thứ gì có thể cứu được Hoàng hậu.

Phải thế chẳng? Biết đâu chừng đóa Kim Hoa lại chẳng phải một truyền thuyết cổ xưa?

Sẵn sàng làm mọi điều để cứu chữa cho Hoàng hậu, dân chúng mở một cuộc tìm kiếm trong khắp vương quốc và những vùng lân cận. Họ lùng sục từng ngọn đồi, từng cánh đồng, băng qua núi non và thung lũng. Thậm chí, họ còn vượt qua vùng nước xanh thẳm, khám phá những vùng đất sỏi đá tro trọi ở bờ bên kia.

Mẹ Gothel, người đã chiếm giữ đóa hoa và sống tách biệt khỏi dân chúng trong vương quốc, khi ấy đang hát với đóa hoa như mọi ngày thì chợt phát hiện những người lạ mặt ở phía xa. Họ lùng sục từng phân từng ly trên mảnh đất. Đóa hoa của ta! Mẹ Gothel ích kỷ nhủ thầm. Không thể để chúng tìm thấy! Nó là của ta! Nhưng Mẹ Gothel đã hoàn toàn sai. Đóa hoa kỳ diệu không thuộc về riêng mẹ. Và mẹ chẳng thể làm gì để cấm cản những người khác được nhận sức mạnh chữa lành của đóa hoa.

Mẹ Gothel trở nên run sợ. Mẹ nhanh chóng lẩn đi và theo dõi những kẻ lạ mặt từ xa khi họ tiến lại phía gò đá nơi có đóa Kim Hoa nhiệm màu.

“Tìm ra rồi! Tìm ra rồi!” Những người lạ mặt hét lớn.

Mẹ Gothel nhìn theo, kinh hoàng, khi người canh gác cung điện nhỏ cây hoa và mang đi mất. Run rẩy, mẹ bám theo những người lạ mặt khi họ mang đóa hoa quý giá về lâu đài. Rồi mẹ tiếp tục ẩn nấp với hy vọng sẽ nghĩ ra cách để chiếm lại đóa Kim Hoa.

Nhưng đã quá muộn. Đóa hoa được chế thành liều thuốc cho Hoàng hậu đang ốm yếu. Phép màu của đóa hoa phát huy tác dụng, Hoàng hậu bình phục tức thì! Nhà vua và thần dân trong vương quốc vui mừng khôn xiết.

Sau đó không lâu, Đức vua và Hoàng hậu bước ra ban công cung điện, bế trên tay nàng Công chúa mới sinh. Đó là một bé gái vô cùng xinh xắn, mang đôi mắt màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp của mẹ cùng mái tóc dợn sóng vàng rực rỡ như ánh mặt trời. Khoảng sân trước cung điện ngập tràn tiếng reo vui của dân chúng khi họ lần đầu nhìn thấy nàng Công chúa bé bỏng.

Nhưng Mẹ Gothel, kẻ đang dõi theo trong khoảng tối, lại chẳng được vui mừng như thế. Không có phép màu của đóa Kim Hoa, mẹ trở nên già cỗi mỗi ngày. Sôi sục trong cơn giận dữ, mẹ vẫn kiên nhẫn chờ.

Khi ánh mặt trời nhạt dần và màn đêm dần buông, Đức vua cùng Hoàng hậu thắp một chiếc đèn lồng rực sáng rồi thả lên bầu trời đêm, chào mừng ngày sinh của Công chúa bé bỏng.

Tất cả tình yêu và hy vọng cho hạnh phúc của Công chúa đều được gửi gắm vào chiếc đèn. Ai nấy đều nhìn theo chiếc đèn bay lên tận trời cao với tất cả niềm hân hoan.

Nhưng, hạnh phúc của Đức vua và Hoàng hậu chẳng được bao lâu. Đêm khuya hôm đó, khi cả vương quốc chìm trong giấc ngủ, Mẹ Gothel rón rén lên vào phòng Công chúa, tiến lại gần chiếc cũi với khao khát trả thù. Thoắt một cái, mẹ vụt đưa tay về phía đứa trẻ, nhưng rồi bỗng đột ngột dừng lại. Những lọn tóc vàng óng ả của cô bé mê hoặc Mẹ Gothel. Chẳng thể dừng được, mẹ vuốt ve nhẹ nhẹ mái tóc và khe khẽ hát, như mẹ đã từng làm với đóa hoa biết bao lần trước đây.

Chẳng thể ngờ, mái tóc của cô bé bắt đầu tỏa sáng! Mẹ Gothel sững sờ đứng nhìn, và bất chợt sung sướng ngập tràn khi bàn tay già nua lại một lần nữa trở nên căng mịn. Hóa ra sức mạnh của đóa Kim Hoa đang ẩn giấu trong mái tóc vàng óng của nàng Công chúa nhỏ!

Mẹ Gothel cắt một lọn tóc của Công chúa, mẹ ngắm nhìn nó trong bàn tay. Giờ thì mẹ có thể mang theo và sử dụng nó bất cứ khi nào mẹ muốn.

Nhưng mọi chuyện chẳng hề như mong muốn. Lọn tóc vàng trong tay Mẹ Gothel nhanh chóng chuyển sang màu nâu sậm. Mẹ Gothel sững sờ nhìn lại lọn tóc phía sau gáy Công chúa. Một đoạn tóc nâu ở đó, đúng nơi lọn tóc vàng đã bị cắt đi. Mẹ điên tiết nhận ra rằng, phép màu chỉ hiệu nghiệm khi mẹ hát và vuốt ve mái tóc trên đầu Công chúa!

Giờ mẹ chỉ có thể làm một điều duy nhất. Mẹ sẽ phải đánh cắp đứa trẻ... và giấu biệt nó khỏi thế giới loài người, mãi mãi.

Chương 1

Suốt bao nhiêu năm trời, dân chúng trong vương quốc không ngừng tìm kiếm, nhưng họ chẳng bao giờ tìm ra Công chúa. Chẳng ai biết rằng ở một nơi xa, ẩn trong thung lũng kín đáo, Mẹ Gothel đã tự mình nuôi nấng đứa trẻ. Để ngăn cô bé trốn thoát, Mẹ Gothel giữ cô bé trên đỉnh một ngọn tháp chon von, nơi họ coi là nhà của mình.

Mở ra trước mắt cô bé là khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp của thung lũng xanh. Một thác nước bắt nguồn từ đỉnh những vách núi đá dựng đứng bao quanh, đổ xuống dòng suối lấp lánh và uốn lượn bên dưới. Trên mặt đất, thảm cỏ ngập đầy hoa và cây lá xum xuê tươi tốt. Và cầu vồng thường hiện ra từ dòng nước, cong cong mờ ảo bên trên ngọn tháp bằng đá.

Vào ban ngày, Mẹ Gothel thường ra khỏi tháp để hái rau củ và thảo mộc. Có đôi lúc, cô bé dõi theo Mẹ Gothel đi về phía cuối thung lũng và chui qua một hốc tối dưới chân núi đá, biến mất vào một đường hầm, đưa mẹ ra khỏi tầm mắt của cô bé.

Đường hầm ấy dẫn tới khu rừng phía ngoài thung lũng. Mẹ Gothel luôn đảm bảo rằng không ai nhìn thấy khi mẹ vào và ra khỏi đường hầm. Vì nếu bị ai đó phát hiện, họ hẳn sẽ tìm ra ngọn tháp và cả nàng công chúa bị đánh cắp.

Mẹ Gothel yêu quý Rapunzel, tên cô gái nhỏ của mẹ. Và cô bé cũng yêu thương Mẹ Gothel vô cùng. Dù sao đi nữa, đó là người mẹ duy nhất – con người duy nhất mà Rapunzel biết đến, hay nhớ được. Mẹ Gothel cho cô bé ăn, tắm cho cô bé. Mẹ dõi theo Rapunzel khi cô bé chập chững những bước đầu tiên. Và hát ru cô gái nhỏ mỗi ngày, khi mẹ vuốt ve và chải mái tóc vàng của cô bé. Rapunzel chưa bao giờ được biết đến tình yêu thực sự của cha mẹ ruột.

Bốn năm trôi qua yên bình, trước khi Rapunzel lần đầu tiên hỏi Mẹ Gothel, “Mẹ ơi, sao con không được ra ngoài?”

Mẹ Gothel luôn cẩn trọng khi trả lời cô bé. Mẹ biết rằng mẹ cần khiến cô bé đủ sợ hãi để không bao giờ ra khỏi ngọn tháp, chốn an toàn cho cô bé.

“Thế giới bên ngoài là một nơi vô cùng nguy hiểm, đầy rẫy những kẻ tàn nhẫn và ích kỷ,” mẹ trả lời. Mẹ không muốn đánh mất Rapunzel. Giờ cô bé dường như đã là một phần của mẹ. Mẹ nâng niu Rapunzel như thể một đóa hồng vô giá, hay một viên ngọc quý vậy.

Mẹ Gothel nâng mái tóc của Rapunzel lên. Cô bé vớ tay ra chạm vào đoạn tóc ở sau gáy. Đó là đoạn tóc duy nhất ngắn gọn và sẫm màu.

“Họ chỉ muốn chiếm đoạt phép màu của con cho bản thân,” Mẹ Gothel nói đôi khi Rapunzel ngắm nhìn đoạn tóc mà chính mẹ đã cắt đi. “Bởi thế họ đã cắt một đoạn tóc của con.”

“Vâng, thưa Mẹ.” Rapunzel thoáng chút run rẩy. Thế giới bên ngoài hẳn là hiểm nguy vô cùng.

Rồi vào đêm sinh nhật lần thứ tư của mình, Rapunzel nhón gót lên đến cửa sổ ngọn tháp. Và cô bé nhìn thấy giữa bầu trời đêm, hàng ngàn đốm sáng lấp lánh trôi phía bên kia những đỉnh núi bao bọc thung lũng, hướng về phía bầu trời và những ngôi sao.

Những đốm sáng đó cũng xuất hiện vào đêm sinh nhật thứ năm, thứ sáu và thứ bảy của cô bé. Rapunzel yêu những đốm sáng lơ lửng ấy. Thậm chí, cô bé bắt đầu tin rằng, vì một lý do nào đó, những đốm sáng ấy xuất hiện là để dành riêng cho cô.

Rapunzel nào có biết, mỗi năm, Đức vua và Hoàng hậu cùng tất cả thần dân trong vương quốc đều thả hàng ngàn chiếc đèn lồng thả sáng như để dẫn đường cho nàng Công chúa mất tích của họ. Họ hy vọng rằng, một ngày nào đó, ánh sáng ấy sẽ đưa cô trở về nhà.

Năm tháng trôi qua, và Rapunzel đã lớn, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần với đôi mắt xanh biếc và mái tóc vàng óng dài đến hai mươi mét – mái tóc dài miên man mà nàng thường dùng làm chiếc đu, giúp nàng bay vun vút qua những thanh xà trong tháp, rồi làm chiếc cọ để vẽ nên những bức họa mà nàng yêu thích. Bất chấp cuộc sống đơn độc nơi đỉnh tháp, chẳng điều gì có thể ngăn được sức sống của Rapunzel.

Sinh nhật lần thứ mười tám đang đến gần, và Rapunzel quyết định rằng, sinh nhật này sẽ phải thật khác biệt. Ít nhất thì nàng cũng hy vọng như vậy. Nhưng trước hết, Rapunzel sẽ phải thu hết can đảm để xin Mẹ Gothel một đặc ân to lớn nhất. Mẹ Gothel luôn nói rằng một ngày nào đó, khi Rapunzel đủ lớn, khi nàng đã sẵn sàng, mẹ sẽ cho phép nàng ra ngoài. Ra ngoài cơ đấy! Rapunzel chỉ có thể tưởng tượng về thế giới bên ngoài ấy, nơi cô được thắp thoáng nhìn thấy qua khung cửa sổ, một nơi đầy những sinh vật và cây cối, những cảnh sắc, âm thanh, và mùi hương mà cô chưa từng biết đến!

Rapunzel thấp thỏm mong ngóng rằng Mẹ Gothel cuối cùng cũng chấp nhận cho nàng ra ngoài. Nàng cần phải tìm ra những đốm sáng trôi dạt bí ẩn ấy từ đâu đến!

Chương 2

Mở toang cánh cửa sổ của tòa tháp, Rapunzel nhòai người ra ngoài bệ cửa, hít thở không khí trong lành của buổi sáng. Không gian ngoài kia dường như luôn có thứ mùi hương dễ chịu hơn bên trong tòa tháp, không khí ngoài cửa sổ cũng mát mẻ và tươi mới hơn. Trên chấu dậu tây đặt bên cạnh, chú tắc kè Pascal với màu da xanh nháy ra chào đón nàng. Pascal, người bạn duy nhất của Rapunzel đang nhấp nháy đôi mắt to cồ cồ nhìn cô gái, đầy rạng rỡ. Cậu ta có thể đổi màu da sang bất cứ màu nào. Như lúc này đây, cảm nhận được tâm trạng của Rapunzel, cậu ta lập tức đổi sang màu vàng rực rỡ.

Như mọi khi, Pascal biết rõ điều gì là tốt nhất cho Rapunzel. Nàng muốn được ra ngoài! Pascal nhấp đuôi qua ngưỡng cửa sổ, ra dấu rủ nàng ra khỏi ngọn tháp cùng cậu. Nhưng Rapunzel lắc đầu. Nàng không thể ra ngoài. Nàng cần được Mẹ Gothel cho phép trước đã. Điều đó làm Pascal cụt hứng đôi chút.

“Ôi thôi nào, Pascal,” nàng tươi cười nói với chú tắc kè bé xíu khi ra hiệu cho Pascal vào lại trong tháp. “Trong này cũng đâu đến nỗi chán lắm.”

Nàng dùng mái tóc vàng để kéo một chiếc đòn bẩy. Cánh cửa sổ bằng gỗ dày che kín những khung cửa phía trên đầu nàng, nơi đỉnh ngọn tháp, bật mở. Cả tòa tháp ngập tràn trong ánh nắng, những đốm bụi lấp lánh khắp không gian. Một ngày mới sắp bắt đầu – ngày mà nàng sẽ xin Mẹ Gothel đưa nàng đi ngắm những đốm sáng lấp lánh!

Ngọn tháp cho hai mẹ con một không gian sống nhỏ – cao nhưng lại hẹp. Ở gian chính có một chiếc bếp nhỏ cùng với phòng khách, nơi đặt chiếc lò sưởi khổng lồ. Khung cửa sổ Mẹ Gothel dùng để ra vào nằm ở một phía ngọn tháp. Mẹ Gothel ngủ trong một phòng ở ngay tầng tháp ẩm cúng thoải mái này.

Bước lên những bậc thang gỗ uốn lượn sẽ tới một góc xép nhỏ, chính là

phòng của Rapunzel. Ở đây, nàng có một hộp màu, một chiếc đàn ghi-ta cùng chiếc giường nhỏ xíu cho Pascal.

Rapunzel vẫn thường bận rộn suốt cả ngày. Nhưng hôm nay, Pascal cảm nhận được sự phấn khởi khi nàng làm những công việc hàng ngày, từ lau chùi, quét dọn, phủi bụi đồ đạc, lau sàn nhà làm bằng những tấm gỗ vàng dày và phiến đá bóng loáng, giặt chiếc váy màu tím nhạt duy nhất. Rồi nàng ngồi chơi đàn. Nàng đã tự học cách chơi, hẳn nhiên là vậy, nhưng những giai điệu ngân lên từ dây đàn vô cùng đẹp đẽ.

Nàng có vài tấm tranh ghép hình vẫn thường xếp vào và gỡ ra luôn. Khi cảm thấy bức bối, Rapunzel thường chơi phi tiêu. Nàng nhắm khá giỏi, và đặt mục tiêu ở mọi góc ngách, xỏ xinh để thử thách bản thân với độ khó tăng dần. Một ngày nào đó, nàng sẽ chế tạo ra một chiếc phi tiêu có thể bay xuyên qua thung lũng, và cắm vào một trong những vách đá phía xa kia. Nhưng ngày đó còn xa xôi lắm. Rapunzel cũng thích đọc sách vô cùng! Nàng có đúng ba cuốn sách, đều đã thuộc nằm lòng, một cuốn về nghệ thuật nấu nướng – thứ giúp nàng rất nhiều trong chuyện bép núc, một cuốn về địa chất, và một cuốn về thực vật. Nàng cực kỳ yêu thích cuốn sách về thực vật. Đó là cuốn sách nhiều màu sắc nhất, và giải thích về mọi thứ mọc phía ngoài kia!

Pascal gắng kiên nhẫn khi Rapunzel làm đi làm lại những việc đó, nhưng đôi khi, cậu ta chẳng thể ngăn mình đảo mắt ngán ngẩm. Thật là chán chết! – nhất là khi nàng chải mái tóc hàng mấy giờ liền.

Sáng nay, khi nàng xong xuôi hết việc nhà, chơi ghi-ta, xếp hình, đọc sách và chải tóc... Rapunzel nhoẻn miệng cười với Pascal. Như thường lệ, nàng dành việc mình yêu thích nhất để làm cuối cùng: vẽ tranh! Đó chính là niềm đam mê của nàng. Những bức tường của tòa tháp phủ đầy tranh của nàng. Tung một đoạn tóc vàng lên xà nhà, nàng nhấc bổng chính mình lên, hướng về khoảng tường yêu thích.

Nhưng hôm nay, khi kéo chiếc rèm đỏ che phủ bức vẽ, nàng nhìn nó theo một cách hoàn toàn khác. Một hình ảnh phảng theo những gì nàng nhìn thấy từ khung cửa sổ – cảnh tượng ban đêm với những đốm sáng rực rỡ bay lên bầu trời.

Rapunzel kéo hộp màu vẽ ra, định một khoảng trống nhỏ mà nàng muốn lấp đầy. Sau khi đã vẽ xong toàn bộ khung cảnh, nàng vẽ thêm chính mình vào đó, nhỏ bé và sẵn sàng tiến vào khu rừng phía sau đường hầm – để ngắm nhìn thế giới bên ngoài thung lũng bé nhỏ.

Đột nhiên, Rapunzel nghe thấy giọng mẹ. “Rapunzel!” Mẹ Gothel cất tiếng gọi vang từ phía ngoài tòa tháp. “Rapunzel! Thả tóc xuống đi nào!”

Rapunzel há hốc miệng. Thời khắc ấy đã đến! Nàng hít một hơi thật sâu và quay qua Pascal, nhận một nụ cười đầy khích lệ từ chú tắc kè xanh.

Chương 3

“Được rồi,” Rapunzel nói với Pascal, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. “Chẳng có gì to tát cả, cứ theo kế hoạch mà làm thôi. Tớ sẽ nói, ‘Mẹ ơi, con có điều này muốn hỏi!’ ...” Và giọng nàng bỗng lí nhí, “Suốt mười tám năm nay.” Trái tim Rapunzel chùng xuống. Có khi nàng vẫn chưa sẵn sàng ra ngoài.

Pascal chòng chọc nhìn Rapunzel, rồi uốn thân hình tí xíu, uốn ngực ngụ ý rằng nàng hãy dừng cảm lên.

“Ừ tớ biết, Pascal ạ.” Rapunzel rất đổi cảm kích trước sự động viên. “Đi thôi nào,” nói rồi nàng ra hiệu cho chú ta trốn đi. “Đừng để mẹ thấy cậu.” Mẹ Gothel chẳng đời nào chấp nhận một loại thú nuôi nào hết.

Pascal gật đầu, và hóa mình nom giống hệt những phiến đá lò sưởi.

Phía dưới kia, Mẹ Gothel hét lớn, “Rapunzel! Đứng mãi dưới này chẳng làm mẹ trẻ lại tí nào đâu!” Rapunzel vội lao về phía cửa sổ.

“Con đây mẹ ơi!” Rapunzel hô to. Nàng vắt mái tóc vàng lên chiếc ròng rọc bên ngoài cửa sổ và thả cuộn tóc xuống. Ngay khi Mẹ Gothel đặt một chân vào vòng tóc, Rapunzel bắt đầu chậm chậm kéo mụ lên cửa sổ tòa tháp. Đây quả thực là một công việc khó nhọc!

“Chào mẹ!” Rapunzel hụt hơi nói.

“Rapunzel, sao con có thể làm được chuyện này mỗi ngày nhỉ? Chắc phải kiệt sức mất!” Mẹ Gothel vừa leo vào vừa nói.

“Ôi, có gì đâu mẹ.” Rapunzel hào hứng đáp lại.

“Thế thì con còn làm trò gì mà lâu quá vậy?” Mẹ Gothel buột miệng, rồi lập tức giả lả nói thêm với giọng điệu ngọt ngào nhất mà mụ có thể tạo ra, “Chà, mẹ chỉ trêu con thôi mà.”

Nhưng lúc ấy, Rapunzel chỉ lăm lăm tập trung vào mỗi quan tâm lớn nhất của nàng.

“À, mẹ ơi...” Nàng ngập ngừng. Nhưng Mẹ Gothel liền ngắt lời.

“Ôi Rapunzel, hãy nhìn vào gương mà xem. Con biết mẹ thấy điều gì không?” mẹ kéo Rapunzel lại bên với một cái ôm hờ. “Mẹ nhìn thấy một cô gái trẻ trung, tuyệt đẹp, mạnh mẽ và đầy tự tin.”

Rapunzel ngượng ngùng lăm, để rồi nhận ra Mẹ Gothel đang nói về hình phản chiếu của chính mẹ trong gương!

“À... mẹ ơi?” Rapunzel lại bắt đầu, ngập ngừng đầy căng thẳng. “Mẹ biết đấy, ngày mai là con tròn mười tám tuổi. Và con... con muốn xin... một món quà sinh nhật con hằng mơ ước... thực ra thì con đã muốn mấy năm nay rồi cơ...”

Mẹ Gothel lắc đầu vẻ sốt ruột. “Ôi Rapunzel, con có thôi làm bầm đi không? Con thừa biết mẹ cảm thấy thế nào rồi mà. Lầm bà lầm bầm, nghe bực mình hết sức!”

Rapunzel thở dài, nhưng Pascal ra hiệu cho nàng phải nói tiếp.

Rapunzel gật đầu và thốt lên, “Con muốn xem những đốm sáng bay!”

Mẹ Gothel hoàn toàn choáng váng. Bản thân Rapunzel cũng choáng váng không kém. Nói rồi! Nàng nghĩ. Cuối cùng mình cũng nói ra rồi!

“Con nói gì?” Mẹ Gothel sững sốt hỏi lại.

“Dạ,” Rapunzel đáp lời, “con mong sinh nhật năm nay mẹ sẽ đưa con đi xem những đốm sáng bay.”

“Ý con là những ngôi sao ấy hả?” Mẹ Gothel hỏi với hy vọng rằng Rapunzel vẫn còn nhỏ để phỉnh phờ.

Rapunzel lắc đầu quày quạ. “Chuyện là thế này mẹ ạ,” nàng hào hứng nói, “con vẫn vẽ lại những ngôi sao, và chúng chỉ luôn đứng im một chỗ. Nhưng những thứ này khác lắm! Năm nào chúng cũng xuất hiện vào sinh nhật con! Chỉ đúng vào sinh nhật con thôi! Và con không thể không nghĩ chúng là dành riêng cho mình!”

“Con cần phải đi xem chúng, mẹ ạ,” nàng nói tiếp. “Và không phải chỉ nhìn từ cửa sổ – mà xem tận mắt ấy! Con cần phải biết chúng là gì.”

Mẹ Gothel cố tỏ ra bình tĩnh. “Đi ra ngoài ấy hả?” mẹ vừa nói vừa vất óc suy tính. “Sao thế, Rapunzel, con biết vì sao chúng ta phải sống tít trên tháp này mà.”

“Con biết ạ...” Một thoáng rừng mình lướt qua sống lưng nàng khi Mẹ Gothel miêu tả những con người khủng khiếp, đáng sợ, những gã côn đồ và kẻ lưu manh, với móng vuốt sắc nhọn và vũ khí đầy mình.

Mẹ Gothel cứ nói mãi, cho đến khi cảm thấy Rapunzel đã hiểu được rằng nàng phải có trách nhiệm bảo vệ món quà trời ban: mái tóc vàng màu nhiệm. Rồi mẹ cứng rắn nói, “Rapunzel. Đừng bao giờ đòi mẹ ra khỏi tòa tháp này một lần nào nữa!”

“Vâng, thưa mẹ,” Rapunzel ngoan ngoãn đáp lời, lòng buồn rầu vô hạn.

“Ôi...” Mẹ Gothel đổi ngay giọng và choàng ôm lấy Rapunzel. “Mẹ yêu con nhiều lắm, con yêu.”

“Con yêu mẹ nhiều hơn,” Rapunzel lặng lẽ đáp lời, như mọi lần nàng vẫn nói.

“Mẹ yêu con nhất!” Mẹ Gothel thì thầm và hôn nhẹ lên trán Rapunzel, rồi lại soạn sửa để lên đường.

Rapunzel ngược nhìn lên trời cao. Làm sao nàng có thể nghi ngờ tình yêu của mẹ? Nàng cúi xuống và vẫy chào Mẹ Gothel khi mẹ lần nữa biến mất sau những vách núi bao quanh thung lũng... tiến vào thế giới huyền bí ngoài kia.

Chương 4

Cũng trong lúc ấy, tên trộm bánh bao Flynn Rider đang vắt chân lên cổ chạy xuyên qua cánh rừng, nhanh hết sức có thể. Hai anh em nhà Stabbington, đồng bọn của gã, chạy theo sau.

Theo sát gót họ là đoàn kỵ binh của lâu đài. Ngay cả những chú ngựa trắng uy dũng cũng được huấn luyện thành thực để bắt trộm, hệt như các kỵ binh. Flynn Rider và anh em Stabbington đã đánh cắp chiếc vương miện vốn thuộc về nàng Công chúa mất tích bấy lâu. Đối với cả vương quốc, đây chẳng phải chuyện đùa, bởi họ vẫn tin rằng Công chúa của họ một ngày nào đó sẽ trở về, và khi ấy chiếc vương miện phải sẵn sàng để trao cho nàng! Những kỵ binh hoàng gia sẽ không chùn bước trước bất cứ điều gì để giành lại chiếc vương miện.

Flynn Rider dừng lại dưới một tán cây, cố gắng lấy lại nhịp thở. Thấy lệnh TRUY NÃ có hình của chính mình dán trên thân cây, gã cười chế nhạo, “Nhìn xem này!” Anh em nhà Stabbington lạnh lùng ngó vào tấm hình. “Liệu có đòi hỏi quá chằng, khi yêu cầu họ vẽ cho đúng cái mũi của tôi nhỉ?” Flynn cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm. “Trông cứ như thế... củ hành vậy,” gã hờn dỗi thêm vào.

“Chúng kia rồi!” Nhóm kỵ binh hoàng gia đã nhìn thấy lũ trộm từ vách đá trên cao. Flynn luống cuống nhét tấm hình vào túi khi cùng anh em Stabbington vội vã đào tẩu khỏi nơi đó. Lại một lần nữa chúng chạy hết tốc lực, nhưng rồi nhanh chóng nhận ra mình bị dồn vào chân một hẻm núi. Cách duy nhất để thoát khỏi là trèo lên vách đá dựng đứng cao hơn bốn mét phía trước.

Cho dù anh em Stabbington lực lưỡng là đồng bọn của Flynn, nhưng chúng cũng là những sát thủ nguy hiểm nhất mà gã từng gặp. Hai tên đó là một cặp sinh đôi, to cao lưng lững và khỏe mạnh, với những vết sẹo cũng như sinh đôi vậy. Cách duy nhất Flynn có thể phân biệt chúng, ấy là một trong hai tên

đeo băng mắt và chẳng hé răng nói gì bao giờ. Lúc này, Flynn đang ngay ngáy lo rằng chúng có thể giết gã để cướp chiếc vương miện. Gã cần một kế hoạch để thoát khỏi cả hai tên này và lũ kỵ binh!

“Được rồi,” Flynn vừa nói vừa suy tính thật nhanh, “đẩy tôi lên trước, rồi tôi sẽ kéo các anh lên.”

“Đưa cái túi cho bọn ta trước đã,” tên không đeo băng mắt ra lệnh.

“Sao cơ?” Flynn vờ tỏ vẻ bất ngờ và bị tổn thương! “Tại sao, tôi thật không thể tin nổi, sau tất cả những gì chúng ta đã cùng trải qua, các anh vẫn không tin tôi!”

Nhưng anh em Stabbington lạnh lùng chẳng nhúc nhích lấy một cọng lông. Flynn có thể thấy cố gắng chỉ là vô vọng. Vừa càu nhàu không dứt lời, gã vừa trao cho hai tên đồng bọn chiếc túi đựng vương miện và bắt đầu trèo lên vai họ. Nhưng Flynn là một kẻ tinh nhanh. Trong lúc trèo lên, gã đã mau tay thó lại chiếc túi mà chẳng ai biết.

Ngay khi vừa leo lên vách đá, gã giơ chiếc túi ra và cười nhả nhở với cả hai anh em.

“Đi tù vui nhé!” gã gào với lại trong lúc quay người bỏ chạy. “Cố mà tìm lấy một thú vui cho mình!”

Đội trưởng đội kỵ binh đã nhìn thấy Flynn bỏ chạy bèn hét lớn, “Gã đang chạy trốn! Đừng để gã thoát!”

Một cơn mưa tên rào rào lao tới quanh Flynn, nhưng anh chàng khéo léo tránh được tất cả, nhảy qua các tảng đá và cây đổ, men theo những bụi cây và luôn lách dưới những tán lá thấp.

Khi đội kỵ binh bám theo sát gót, Flynn trông thấy một thân cây chia nhánh hình chữ Y phía trước liền chạy thẳng về phía đó. Gã lao mình qua nhánh chữ Y, an toàn đáp xuống mặt đất phía bên kia. Bỏ những chú ngựa của đội vệ binh lại phía sau – à, tất cả, nhưng trừ một chú ngựa. Chú ngựa của viên đội trưởng! Flynn kinh ngạc đến sững sờ.

“Ha! Chúng ta tóm được gã rồi, Maximus!” Người đội trưởng nói với chú ngựa trắng cơ bắp. “Lần này có mà thoát đàng giời!” Flynn liếc nhanh về phía con ngựa. Ái chà! Nó nhảy qua thân cây đó bằng cách nào vậy?

Tóm lấy một sợi dây leo, Flynn đu mình lên không trung và quăng người tới, hát văng viên đội trưởng khỏi yên ngựa và chiếm ngay vào vị trí của ông ta.

“A! Ha ha!” Flynn tự mãn hét lên trong chiến thắng. Gã biết mình vừa xài tới một chiêu cổ điển. Nhưng nụ cười nhanh chóng tắt ngấm khi chú ngựa đột ngột dừng khựng lại, suýt thì hát văng Flynn ra khỏi yên.

“Đi nào, Bọ chết!” Flynn gào toáng.

Maximus là chú ngựa tốt nhất vương quốc, và chẳng hề ưa việc bị gọi là Bọ chết. Chú ngựa giận dữ ngoặt đầu ra sau và há mồm, tìm cách giật lấy chiếc túi quý giá của Flynn.

“Không!” Flynn hét tướng. “Dừng lại! Dừng lại ngay! Đờ ngựa hư đốn! Hư đốn!”

Maximus bắt đầu quay vòng vòng, cố gắng để hát Flynn ra, nhưng tên trộm trẻ tuổi vẫn bám dính vào yên ngựa.

“Ồi chà, ôiiii chà!” Flynn gào văng lên. Gã đã có kẻ thù mới – một con ngựa điên!

Chương 5

“Trả cho ta!” Flynn hét lên khi chú ngựa rớt cuộc cũng bập được hàm răng vào chiếc túi. Cả người và ngựa lao vào cuộc giằng co đến tận khi Flynn dùng hết sức bình sinh giật lại được chiếc túi và quăng nó ra khỏi tầm với. Chiếc túi bay vèo và rơi xuống, treo tòng teng ở nhánh cây xa nhất của một thân cây đồ nằm chìa phía trên khe núi sâu hun hút, rễ vẫn còn cố bám vào rìa vách đá.

Ngay lập tức, Flynn và Maximus vừa thờ hồn hển vừa đánh giá tình hình. Chưa từng gặp một kẻ thù ghê gớm đến vậy, Flynn nhảy xuống khỏi lưng ngựa và bò về phía cái cây. Maximus bám theo sau. Flynn cười nhả nhờ khi gã bám chặt vào mặt dưới thân cây rồi cố gắng trườn về phía chiếc túi. Chẳng con ngựa nào dám dấn bước trên một thân cây vắt vẻo bên vách đá cả.

À, không con nào, trừ Maximus.

Chú ta bước lên thân cây, cố gắng dùng móng giẫm lên bàn tay Flynn. Tên kẻ trộm không tài nào tin nổi, con ngựa to lớn đang thực sự nhón bước đi dọc theo thân cây nằm ngang.

“À ha!” Rốt cuộc Flynn reo lên đắc thắng, gã đu mình tới phía ngọn cây, bám vào một nhánh cây mà gã biết chắc sẽ không chịu nổi sức nặng của con ngựa. Flynn giơ cao chiếc túi để Maximus thấy rằng mình đã chiến thắng.

Maximus trừng mắt ngó Flynn.

Rắc! Cả hai bỗng chốc như đóng băng khi nghe thấy âm thanh trầm sâu của rễ cây bật ra khỏi gờ đá. Flynn và Maximus cùng rơi xuống, một kẻ gào thét và một kẻ hí vang khi thân cây gãy rời khỏi vách núi.

Maximus ngã một cú ra trò. Nhưng chú ta nhanh chóng bật dậy và rũ đất bụi

lắm lem khỏi người. Chú không sao cả! Nhưng Flynn lại một lần nữa biến mất chẳng thấy đâu. Chú ngựa hít ngửi khắp xung quanh, cố gắng tìm ra dấu vết của Flynn.

Cẩn trọng và lặng lẽ, Flynn di chuyển dọc theo phiến đá dốc đứng. Gã đã có được chiếc túi. Gã đã có được chiếc vương miện. Giờ gã chỉ cần thoát khỏi con ngựa điên đó! Nhìn thấy mấy bụi cây, gã kẻ trộm liền đưa tay gạt những đám cành nhánh ra và trượt vào cửa hang, vừa đúng lúc Maximus chạy nước kiệu tới, đánh hơi hết như chó săn.

Con ngựa đó cứ nhằng nhặng như đĩa! Flynn thâm nghĩ trong lúc nín thở. Khi quay đầu lại, gã nom thấy tháp thoáng có lối ra ở phía bên kia hang. Flynn quá mong thoát khỏi con ngựa, đến nỗi sẵn sàng vào sâu hơn bên trong mà chẳng mấy may suy nghĩ, rồi anh chàng chợt nhận ra mình đang trong một đường hầm. Khi bước ra khỏi đường hầm, Flynn chợt khựng lại.

Trước mắt gã là một thung lũng đẹp như tranh vẽ. Mặt đất phủ đầy những tán lá xanh um tươi tốt. Một dòng thác huyền ảo trong ánh mặt trời, đổ xuống bên vách đá đỏ ôi bao quanh thung lũng, làm tung bọt nước trắng xóa dưới mặt hồ trong vắt, mát lạnh. Một dòng suối lấp lánh ánh lam róc rách uốn lượn giữa cánh đồng hoa.

Và ngay chính giữa thung lũng, một ngọn tháp cao vươn thẳng lên bầu trời. Sững sờ trước vẻ đẹp của thung lũng và kinh sợ thế giới ẩn kín này, Flynn chỉ biết đứng sững ngắm nhìn. Gã đã khám phá ra một nơi thực sự phi thường.

Flynn đã nghe loáng thoáng tiếng Maximus ở đâu bên kia đường hầm. Gã khẽ rên rỉ ngán ngẫm và nhận ra mình cần phải mau chóng làm gì đó để đào thoát – điều gì mà Maximus không thể làm nổi. Flynn co giò chạy thẳng về phía tòa tháp. Gã rút vài mũi tên và định dùng chúng để trèo lên cao, tuy việc này vất kiệt sức Flynn, nhưng gã phải tìm được nơi ẩn náu. Không ngừng nhả nhó rên rỉ, Flynn cắm từng mũi tên vào những mạch đá phía ngoài tòa tháp, mũi này tiếp nối mũi kia, gã trèo lên càng lúc càng cao hơn.

Một lúc sau, Flynn đã trèo qua được cửa sổ trên cùng của tòa tháp.

“Rốt cuộc cũng được yên thân,” Flynn thở phào nhẹ nhõm. Sau cùng gã đã tìm được một bến đỗ an toàn, nơi chẳng viên kỵ binh, ngựa hoàng gia, hay tên Stabington nào có thể tìm thấy gã.

BANG! Thứ gì đó đập thẳng vào gáy Flynn. Và cả thế giới trong mắt gã

bỗng chốc tôi sầm lại.

Chương 6

Rapunzel đứng bên thân hình bất tỉnh của Flynn, vẫn đang quá đỗi kinh ngạc trước sức mạnh của chiếc chảo rán đối với con người đầu tiên nàng nhìn thấy, ngoài Mẹ Gothel. Gã chắc hẳn là một tên côn đồ, nàng nghĩ thầm. Mẹ Gothel đã cảnh báo nàng về lũ côn đồ.

Khi Rapunzel nhận ra mình đã đánh bất tỉnh gã đàn ông, nàng bắt đầu quan sát bàn tay gã, rồi dùng chảo chọc chọc và lật gã nằm ngửa. Nàng kiểm tra đôi mắt, cố vạch môi tên côn đồ ra để tìm răng nanh móng vuốt.

Nhưng chẳng có chiếc răng sắc nhọn nào. Thực ra tên côn đồ ấy còn khá ưa nhìn.

Nàng quay sang Pascal. Giờ phải làm gì với tên côn đồ này nhỉ? Nhưng Pascal nhún vai, chẳng biết phải đổi sang màu nào.

Rapunzel bắt đầu run rẩy từ đầu tới chân. Nàng vừa hạ một kẻ độc ác – một kẻ chắc hẳn đang tìm kiếm mái tóc vàng của nàng.

Gã đàn ông khẽ rên, và Rapunzel nhảy giật lùi lại. Nàng phải làm gì đó trước khi gã tỉnh dậy, có lẽ nên nhốt tên côn đồ này vào một nơi mà gã không thể thoát ra! Nàng tóm lấy đôi tay gã và lôi ngang qua căn phòng. Gã còn nặng hơn cả Mẹ Gothel nữa! Ngắm thấy chiếc tủ áo, nàng biết mình đã tìm được chỗ phù hợp để nhốt tên côn đồ. Gã sẽ không đời nào thoát được khỏi nơi đó! Xoay xở và vặn vẹo thân mình gã một hồi, nàng cũng đẩy được gã vào bên trong rồi đóng sầm cửa tủ lại. Nàng kê một chiếc ghế phía trước cửa tủ để giữ chúng đóng kín.

“Được rồi, được rồi,” nàng tự nhủ, “Mình nhốt một người trong tủ áo.” Chờ chút nào. Thế nghĩa là – “Mình nhốt một người trong tủ áo!” Rapunzel đã tự mình chiến đấu. Nàng đã chinh phục quỷ dữ, một con quái vật kinh sợ và khóa chặt gã lại! “Mình nhốt một người trong tủ áo!” nàng khoái chí lập đi

lặp lại.

Nỗi lo sợ đột nhiên chuyển thành một cơn phấn khích. “Minh nhất một người trong tủ áo!” Rapunzel sung sướng tuyên bố với Pascal. Đây là bằng chứng rằng nàng có thể xoay xử bất cứ chuyện gì. Nàng đã sẵn sàng rồi! Mẹ Gothel hẳn sẽ nhận ra nàng có thể xử lý một gã con người và đủ khả năng để ra khỏi thung lũng! Nàng có thể đi xem những đóm sáng!

Rapunzel bỗng chú ý tới chiếc túi nằm trên sàn. Chiếc miện ngọc lấp lánh bên miệng túi. Rapunzel hoàn toàn chẳng biết nó là gì. Đối với nàng, nó tựa như một chiếc nhẫn bụi chẳng. Nàng lôi nó ra và nghiên cứu kỹ lưỡng, rồi đeo vào cổ tay. Nhưng Pascal nhìn và lắc đầu quầy quậy. Thứ này quá to để làm vòng tay!

Rapunzel lúng túng. Thứ này sáng loáng, nhưng lại chẳng phải nhẫn hay vòng tay. Có lẽ nó là vòng cổ! Nhưng khi nhắc lên để đeo vào cổ, nàng nhận ra nó nằm vừa vặn trên mái tóc nàng. Đó là một chiếc mũ!

Rapunzel bước tới trước gương để xem thứ sáng loáng kia nằm trên đầu nàng trông sẽ ra sao.

Nhưng... có điều gì đó thật kỳ quặc. Vật đó vừa vặn thoải mái, cứ như thể được làm riêng để nằm trên đầu Rapunzel vậy. Đôi mắt nàng lấp lánh. Hình phản chiếu trong gương chợt gợi lên một cảm giác lạ kỳ thăm sâu bên trong nàng. Người đang nhìn nàng trong gương là ai vậy? Và nàng là ai?

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên bên ngoài tòa tháp.
“Rapunzel! Thả tóc xuống nào!”

Đó là tiếng Mẹ Gothel. “Vâng, chờ con một chút, thưa Mẹ!” Rapunzel đáp vọng lại. Nàng nhanh chóng quăng vương miện và chiếc túi của gã nọ vào một chiếc bình.

“Mẹ có bất ngờ cho con đây!” Mẹ Gothel hét lên đầy vui sướng.

“Con cũng có bất ngờ đây!” Rapunzel trả lời khi nàng thả mái tóc xuống.

“Ôi, mẹ cuợc là bất ngờ của mẹ lớn hơn!”

Khi Rapunzel bắt đầu kéo mẹ lên, nàng liếc nhanh tới chiếc tủ áo và thì thầm với chính mình, “Con không nghĩ thế đâu.”

“Mẹ mang về củ cải vàng đây!” Mẹ Gothel tuyên bố ngay khi chạm tới bộ cửa sổ. “Và mẹ sẽ làm súp hạt dẻ cho bữa tối. Món con thích đây! Bất ngờ chưa!”

Nhưng Rapunzel chẳng hề bất ngờ hay vui sướng chút nào với chuyện củ cải vàng và súp hạt dẻ. Không, Rapunzel đang muốn nổ tung với việc thuyết phục Mẹ Gothel về chuyện đi ngắm những đốm sáng bồng bênh bay trên bầu trời. Nàng đã tìm ra một giải pháp hoàn hảo: một tên côn đồ trong vai người dẫn đường!

Chương 7

“Mẹ à, con muốn nói với mẹ chuyện này,” Rapunzel thận trọng nói. Mẹ Gothel bắt đầu đồng dài về cuộc tranh luận của họ khi trước, rằng Rapunzel đã sai và Mẹ Gothel mới đúng. Nhưng Rapunzel vẫn rất tập trung.

“Con đã nghĩ rất nhiều về điều mẹ nói lúc trước, và...”

“Mẹ hy vọng con không định nói tiếp về mấy ngôi sao đó,” Mẹ Gothel nóng nảy nói.

“Đôm sáng bay ạ,” Rapunzel vội đính chính, “và vâng... con đang định nói đến chuyện đó, nhưng mà...”

“Bởi mẹ thực sự nghĩ chúng ta đã nói rõ chuyện đó rồi, con yêu.”

“Không, mẹ ạ,” Rapunzel đáp. Nàng cần phải nói rằng nàng đã tóm được tên côn đồ – tự nàng đã làm được! “Con chỉ nói là, mẹ nghĩ con không đủ mạnh mẽ để tự lo liệu khi ra ngoài, nhưng...”

Mẹ Gothel cười lớn. “Ôi, bé cưng, Mẹ biết chắc chắn con không đủ mạnh mẽ để tự lo liệu khi ra ngoài.”

“Nhưng mẹ chỉ cần lắng nghe một chút thôi...” Rapunzel nói. Dù không định tranh cãi với mẹ, nàng thật sự muốn bà dừng nói và chú ý đến mình.

“Rapunzel, chúng ta sẽ không nói chuyện này nữa.” Mẹ Gothel nạt.

“Tin con đi,” Rapunzel tiếp tục, quyết tâm nói nốt những điều mình muốn.

“Rapunzel...” Mẹ Gothel cảnh cáo.

“Con biết điều mình đang...”

“Rapunzel!” Mẹ Gothel quát lớn. “CHUYỆN MÂY ĐÓM SÁNG THỂ LÀ ĐỦ RỒI! CON SẼ KHÔNG ĐƯỢC RỜI KHỎI TÒA THÁP NÀY! KHÔNG BAO GIỜ!”

Mẹ Gothel đứng giữa căn phòng, những ngón tay siết chặt quanh hông. Rapunzel chết lặng. Chính lúc ấy, nàng nhận ra dù mình có nói hay làm gì cũng đâu quan trọng. Mẹ Gothel sẽ chẳng bao giờ để nàng rời khỏi đây. Có lẽ nàng sẽ mắc kẹt ở nơi đỉnh tháp này cho đến hết đời.

Rapunzel quay lại, khao khát nhìn bức tranh vẽ những đóm sáng trên tường, rồi nhìn tủ áo. Trong tủ là bằng chứng rằng nàng có thể tự lo liệu cho bản thân ở thế giới bên ngoài. Trong tủ là tên côn đồ mà nàng đã bắt được. Tự mình bắt được!

Cũng chính trong chiếc tủ ấy, là người dẫn đường, kẻ có thể đưa nàng đi ngắm những đóm sáng diệu kỳ. Không thể để Mẹ Gothel biết điều này.

Rapunzel đã có quyết định của mình.

“Điều con định nói là, con đã nghĩ ra món quà sinh nhật mà mình thích rồi.”

“Và nó là cái gì?” Mẹ Gothel hỏi.

“Một bộ màu vẽ mới,” Rapunzel trả lời. “Loại màu vẽ làm từ những con sò trắng mà mẹ từng mua cho con ấy.”

“Chà, đường đến đó xa lắm đấy, Rapunzel. Phải mất đến ba ngày liền.” Mẹ Gothel lắc lắc đầu, cố gắng khuyên can Rapunzel.

Nhưng lần này, Rapunzel mềm mỏng trả lời. Lần này, mọi chuyện hoàn toàn khác. Lần này, Rapunzel biết rõ điều nàng muốn, và làm sao để có được nó.

“Con chỉ nghĩ thể vẫn hay hơn là đi xem những ngôi sao.”

Khuôn mặt Mẹ Gothel có vẻ nhẹ nhõm hơn một chút. Đây chính là điều mẹ muốn nghe.

“Con ở nhà một mình được chứ?”

“Con biết chừng nào còn ở đây thì con vẫn được an toàn.” Rapunzel đáp lời.

Mẹ Gothel thở dài. Mẹ đứng dậy, gói ghém một chút thức ăn cho chuyến đi,

và hôn vào trán Rapunzel. “Vây được rồi. Ba ngày nữa mẹ sẽ về,” – mẹ nói – “Mẹ yêu con rất nhiều, con yêu.”

“Con yêu mẹ nhiều hơn.” Rapunzel rạng rỡ đáp, và bắt đầu giúp Mẹ Gothel xuống khỏi tòa tháp.

“Mẹ yêu con nhất.” Mẹ Gothel nói vọng lại.

Rapunzel dõi theo từ trên cửa sổ, cho đến khi bóng dáng Mẹ Gothel khuất vào khu rừng. Thế rồi, cũng dùng mái tóc, nàng kéo cánh cửa tủ áo bật mở.

Gã đàn ông trong tủ áo vẫn còn bất tỉnh. Rapunzel nhanh chóng đặt gã ngồi lên một chiếc ghế. Rồi nàng trói gã thật chặt bằng mái tóc của mình.

Rapunzel leo tót lên xà nhà, giữ chặt chiếc chảo rán, và chờ đợi, sẵn sàng cho bất cứ điều gì có thể xảy ra. Pascal nhảy tới chỗ gã đàn ông và cố gắng đánh thức tên côn đồ bằng cách dùng chiếc đuôi bé xíu tát vào mặt gã. Nhưng chẳng chút động đậy. Pascal ngó sang Rapunzel. Nàng liền giục cậu tiếp tục. Pascal lại lấy đuôi vào tát má gã đàn ông lần nữa. Vẫn chẳng ho he.

Pascal nghĩ ngợi mấy giây. Rồi bất ngờ, cậu bắn thẳng chiếc lưỡi dài vào tai gã đàn ông.

“Ư ư... Á á á!” Flynn đột ngột bừng tỉnh. Cái lưỡi của Pascal vô cùng thô bạo và cực kỳ nhột!

“Chông cự chỉ vô ích thôi!” Rapunzel cứng rắn nói. Nàng nhảy từ xà nhà xuống và đối mặt với gã đàn ông.

Chương 8

“Ta biết rõ người đến đây làm gì,” Rapunzel vừa tiếp tục nói vừa khua chảo, “và ta không sợ người đâu!”

“Hử?” Flynn ú ớ nói, hoàn toàn chẳng hiểu gì. Cô nàng với mái tóc phủ kín căn phòng này là ai vậy?

“Người là ai, và tìm thấy ta bằng cách nào?” Rapunzel hỏi tên côn đồ.

Flynn lưỡng lự, và Rapunzel lại giơ chảo lên. “Được rồi, được rồi, thôi được,” gã nói nhanh, không muốn lại bị phang vào đầu lần nữa.

Giờ đây, Flynn đã nhìn rõ cô gái trẻ này hơn. Nàng có một đôi mắt to màu xanh lục, và mái tóc, cho dù dài quá mức cần thiết, nhưng quả thực vàng óng tuyệt đẹp. Nàng thực sự xinh đẹp. Nhưng nàng muốn gì ở gã đây?

Flynn cố thể hiện vẻ quyến rũ của mình. “Dù không biết nàng là ai, cũng chẳng biết bằng cách nào ta tìm thấy nàng, nhưng xin hãy để ta nói...? Chào em xinh.” Flynn nhướn mày và tặng Rapunzel một nụ cười toe toét xảo trá. “Anh đây là Flynn Rider. Cứng khỏe không?”

Rapunzel chẳng hiểu gã đàn ông này đang làm trò gì, nhưng trông gã quả thực rất kỳ cục. Gã phát điên rồi chắc! “Còn ai biết chỗ ở của ta nữa, hả Flynn Rider?” Rapunzel truy hỏi. Nàng cần phải biết mọi điều trước khi thực hiện kế hoạch.

Flynn thờ dãi. “Tôi chỉ... gặp chút rắc rối, lang thang trong khu rừng rồi tình cờ đi ngang qua tòa tháp của cô, cho nên...” Flynn chột ngưng bật, đầy cảnh giác. “Cái túi của tôi đâu?”

“Ta đã giấu nó ở một nơi người sẽ không bao giờ tìm được,” Rapunzel nói đầy tự tin.

Nhưng chỉ mất hai giây dò xét căn phòng và liếc nhìn Rapunzel, Flynn liền nói: “Nó nằm trong cái bình kia phải không?”

Làm cách nào gã ta lại biết? Rapunzel giơ chảo lên. BANG! Một lần nữa, nàng lại đánh gục Flynn. Nhìn gã đàn ông bất tỉnh, Rapunzel có chút băn khoăn liệu nàng có phản ứng mạnh quá không. Cái chảo xem chừng là một vũ khí lợi hại để hạ gục lũ côn đồ. Nàng nhanh chóng nhìn khắp xung quanh, tìm một nơi khác để giấu chiếc túi, lần này phải là một nơi thật kín đáo. Nàng nâng tấm ván lót đã lỏng ở bậc cầu thang lên, và giấu chiếc túi xuống phía dưới.

Vài phút sau, Pascal lại búng chiếc lưỡi dài vào tai Flynn lần nữa, và anh chàng kẻ trộm giật nảy người tỉnh dậy. “Mày có thôi đi không hả!” Flynn co người hét lên.

Rapunzel mỉm cười và nói “Giờ thì nó đã được giấu ở nơi người không bao giờ tìm thấy.”

Nàng bước vòng vòng quanh Flynn, cuốn gã thêm chặt hơn vào mái tóc dài. Nàng cảm thấy vô cùng tự tin khi biết rõ sức mạnh của cái chảo. “Vậy, người định làm gì với mái tóc của ta hả? Cắt nó?” nàng tra hỏi. “Bán nó đi ư?”

“Không! Nghe đây này, điều duy nhất tôi muốn làm với mái tóc của cô là thoát khỏi nó.” Flynn nói. “Theo nghĩa đen ấy!”

“Chờ chút. Người không muốn mái tóc của ta ư?” Rapunzel hỏi đầy ngờ vực. Mẹ Gothel luôn nói rằng tất cả mọi người đều muốn đánh cắp nó.

“Vì cái quỷ gì mà tôi lại muốn mái tóc của cô chứ?” Flynn vặn lại. “Nghe này, tôi bị truy đuổi, tôi thấy tòa tháp, và tôi leo lên. Hết chuyện.”

Rapunzel nheo mắt nhìn gã. Nếu tên này không thèm khát mái tóc của cô, vậy thì cô có thể tin gã! Nàng tự khích lệ mình, và sẵn sàng tiến thêm một bước trong kế hoạch.

“Được rồi, Flynn Rider,” cuối cùng nàng nói. “Ta sắp trao cho người cơ hội thỏa thuận.”

“Thỏa thuận?” Flynn nói, và vẻ đã sẵn sàng lắng nghe.

“Nhìn đằng này,” nàng bảo gã. Rapunzel hướng về phía lò sưởi, mái tóc vẫn

quần vòng quanh Flynn khiến chiếc ghế gỗ ngồi xoay vòng vòng như con quay.

“Người có biết những thứ này là gì không?” nàng hỏi, bước lên mặt lò sưởi rồi kéo tấm rèm che, để lộ ra bức tranh vẽ những đốm sáng lơ lửng.

Flynn gật đầu. “Ý cô là những chiếc đèn lồng họ thắp cho Công chúa hả?”

“Đèn lồng?” Rapunzel há hốc miệng. “Mình biết chúng không phải những ngôi sao mà!”

Chương 9

Giờ đây, khi đã tự tin hơn bao giờ hết, Rapunzel thuật lại kế hoạch của nàng cho Flynn nghe. “Đêm mai, người ta sẽ thắp sáng trời đêm với những chiếc đèn lồng này. Người sẽ là người dẫn đường, đưa ta đến tòa lâu đài và lại đưa ta trở về nhà an toàn. Khi đó, và chỉ khi đó, ta mới trả chiếc túi lại cho người. Đó là giao ước của ta.”

Flynn liền từ chối.

Pascal giờ nắm tay lên động viên Rapunzel. Đứng cao tí trên mặt lò sưởi, tay lăm lăm chảo rán, nàng nói bằng giọng mạnh mẽ nhất. “Người có thể đập tan ngọn tháp này thành gạch vụn. Nhưng không có ta, người sẽ không bao giờ tìm lại được chiếc túi quý báu đó.”

Flynn liền lặp lại giao ước mà Rapunzel đưa ra, “Tôi đưa cô đi xem đèn lồng, đưa cô trở về nhà, và cô sẽ trả túi cho tôi ư?”

Rapunzel gật đầu nói thêm, “Ta hứa là như vậy. Và khi đã hứa điều gì, ta sẽ không bao giờ, không bao giờ thất hứa. Không bao giờ!”

Nhưng Flynn biết rằng gã chẳng thể quay lại vương quốc – không phải lúc này. Gã là tên trộm bị truy nã. Bởi vậy, gã thay đổi chiến thuật, quyết định trông cậy vào vẻ quyến rũ đẹp trai của mình. Flynn tự tin cong môi và nhường một bên mày đầy-thận-trọng, biết đó là vẻ mặt đẹp trai nhất của mình.

Chẳng có gì xảy ra. Flynn cứ chờ Rapunzel có chút phản ứng lại.

Rapunzel cũng đợi điều gì đó xảy ra. Vốn chưa từng tiếp xúc với bất kỳ ai khác, nàng chẳng thể hình dung nổi Flynn đang làm trò gì, nhưng trông tên côn đồ này quả thực rất kỳ cục. Lại là vẻ mặt ngơ ngáo mà gã đã thể hiện với nàng lúc trước.

“Ngày hôm nay làm sao thế này,” Flynn lầu bầu, bắt đầu tự nghi ngờ chính mình. Gã chẳng thể tin nổi cô nàng trẻ măng này lại không chết mê chết mệt về quyền rũ của mình!

“Tốt thôi!” rớt cuộc Flynn đành thốt lên, “Tôi sẽ đưa cô đi xem đèn lồng.”

“Thật chứ?” Rapunzel reo lên. Chính. Là. Thế! Nàng sắp được đi xem những đóm sáng! Quá sức phấn khích, nàng bắt đầu nhảy nhót khắp phòng, khiến Flynn lảo đảo trên chiếc ghế bị những vòng tóc cuốn chặt, để rồi cuối cùng, ngã úp mặt xuống sàn.

Một lát sau, Flynn, đã được cởi trói và giải thoát khỏi mái tóc của Rapunzel, bắt đầu trèo xuống khỏi ngọn tháp bằng đúng cách mà gã đã trèo lên, dùng những mũi tên bện nhọn. Gã không thể tin được rằng mình lại đang rời khỏi đây. Mới một lúc trước, gã vẫn ngỡ đây sẽ là nơi để gã nấu mình, trốn khỏi con ngựa đó!

Được nửa chừng, gã nhìn lên. Rapunzel đang đứng trên bệ cửa sổ. Nàng vẫn ôm chặt chiếc chảo để đề phòng bất trắc. Nàng vẫn chưa nhúc nhích một phân nào.

“Cô có đi hay không đây?” Flynn gào lên với nàng.

Rapunzel vặt mái tóc của nàng lên để đưa mình rời khỏi ngọn tháp an toàn. Rồi nàng kiểm tra xem Pascal đã buộc người cậu chắc chắn vào mái tóc nàng chưa. Chú tắc kè nhỏ giơ một ngón tay lên động viên nàng. Đây là một ngày trọng đại trong cuộc đời Rapunzel! Nàng thấy thực khiếp sợ.

Rapunzel quay lại nhìn bức tranh, ngắm nghía những đóm sáng mà nàng đã vẽ lên tường bao lâu nay. Những ánh sáng ấy đã mời gọi nàng suốt bao năm, và bây giờ, nếu đủ dũng cảm, nàng sẽ được nhìn thấy chúng. Nàng ước rằng Mẹ Gothel đã đồng ý đưa mình đi, nhưng nàng biết nàng sẽ phải tự mình làm điều đó.

Chậm thật chậm, nàng tụt xuống khỏi tòa tháp, lần đầu tiên. Dùng mái tóc của mình như một sợi dây – hệt như cách nàng đã làm biết bao lần với Mẹ Gothel, nhưng lại chưa từng tự mình làm bao giờ – hướng về phía mặt đất. Dưới chân tháp, những ngón chân nàng chạm vào lớp cỏ mềm. Và nàng đứng trên mặt đất, lần đầu tiên trong đời! Những ngọn cỏ khẽ cù vào ngón chân. Cảm giác mát rượi. Cảm giác tuyệt vời. Bầu trời thật rộng lớn. Ánh nắng lấp lóa qua những ngọn cây. Những mùi hương thật tươi mới. Thế giới bên ngoài thật tuyệt!

“AAAAAAAAA!” Rapunzel hét lên, nhảy múa trong ánh mặt trời. “Không thể tin nổi! Mình đã làm được! Mình đã làm được!”

Pascal phải ôm chặt lấy nàng vì khiếp sợ!

Chương 10

“Chuyện này thật phi thường!” Rapunzel nói khi nàng và Flynn tiến sâu hơn vào khu rừng. Nhưng rồi, nàng chợt nghĩ tới mẹ sẽ cảm thấy ra sao nếu nàng không vâng lời. Rapunzel lắc lắc đầu. “Mẹ hẳn sẽ giận dữ kinh khủng.” Nàng nhìn Flynn và nói, “Nhưng chắc không sao đâu. Ý ta là, mẹ mà không biết thì cũng chẳng chết ai đâu, phải không?” Flynn chỉ nhún vai và gật đầu.

Rapunzel quỳ xuống ngắm nhìn thảm lá và bùn phủ trên mặt đất. Mọi thứ thật quá mới mẻ và đẹp đẽ đối với nàng. Nàng chưa từng nhìn thấy thứ gì như vậy cả.

“Vui quá đi mất!” nàng nói với Flynn.

Rapunzel trèo cây và chạy nhảy trên cánh đồng hoa. Nàng thấy một ngọn đồi. Ngọn đồi to lớn phủ đầy cỏ xanh mơn mớn. Trông thật là... vui! Nàng nằm lăn ra và cuộn tròn, buông mình lăn xuống tận chân đồi, lòng ngập tràn sung sướng. Nàng cuốn mái tóc quanh một cành cây và đu mình giữa không trung, hú hét âm cả lên: “Ngày! Vui! Nhất! Đời!”

Rồi bỗng chợt nhớ tới Mẹ Gothel, nàng sụp xuống bên một tảng đá và sụt sịt khóc.

Flynn ngồi xuống bên nàng, nhẹ nhàng nói. “Cô biết không, tôi không thể không thấy là... cô đang đấu tranh rất dữ dội với bản thân mình.”

“Gì cơ?” Rapunzel giọng yếu ớt hỏi lại.

Flynn nhích lại gần hơn, cố gắng tỏ ra dịu dàng. Gã đã nghĩ ra một cách. Gã có thể lợi dụng cảm giác tội lỗi của Rapunzel để khiến nàng quay lại ngọn tháp, rồi gã có thể lấy lại chiếc túi và chuồn thẳng!

“Tôi chỉ đoán thôi nhé,” gã nói thật êm ái, giọng ngọt như mía lùi. “Một bà mẹ bao bọc quá mức. Và chuyển đi bị cấm đoán. Chà chà, chuyện nghiêm

trọng đây. Nhưng để tôi giúp cô đỡ cản rút lương tâm nhé: đây là một phần của quá trình trưởng thành. Một chút phản kháng, một chút phiêu lưu, thế cũng tốt mà! Thậm chí còn có ích nữa!”

“Anh nghĩ vậy à?” Rapunzel cảm thấy phấn chấn hơn một chút.

“Tôi biết rõ mà!” Flynn nói đầy tự tin. “Tại cô suy nghĩ quá nhiều thôi. Tin tôi đi. Mẹ cô có đáng bị đối xử như thế không? Không. Chuyện này có làm tan nát trái tim và vỡ vụn linh hồn bà không? Dĩ nhiên rồi. Nhưng cô vẫn cứ phải làm thôi!”

“Trái tim mẹ sẽ tan nát mất,” Rapunzel lầm bầm.

Flynn gắng tỏ ra đau khổ hết như Rapunzel. Gã đã nắm được cô gái ngốc nghếch trong lòng bàn tay! Gã đỡ nàng đứng dậy, rồi an ủi bằng giọng dịu dàng nhất có thể, “Ôi, phiền phức quá. Thôi được, không thể tin rằng tôi lại nói thế này, nhưng – tôi đành để cô dừng vụ này lại đây.”

“Gì cơ?” Rapunzel nói. Nàng biết có lẽ mình nên quay về với Mẹ Gothel, nhưng nàng thích thế giới bên ngoài. Chẳng ai làm hại nàng. Có lẽ Mẹ Gothel đã nhầm lẫn điều gì đó.

Flynn bắt đầu dẫn nàng quay về phía tòa tháp. “Không cần cảm ơn đâu,” gã nói. “Tôi sẽ đưa cô về nhà vậy. Tôi lấy lại túi của mình, cô quay lại với tình mẹ-con dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau, và thế đấy! – Chúng ta đi qua nhau như những người bạn bất đắc dĩ.”

Rapunzel bắt đầu lấy lại tinh thần. Nàng vẫn chưa sẵn sàng quay trở lại tòa tháp. “Không, không được,” nàng nói chắc như đinh đóng cột. “Tôi sẽ đi xem những chiếc đèn lồng đó.”

“Ôi, thôi nào!” Flynn ta thán. “Tôi phải làm gì để lấy lại cái túi của mình hả?”

Ngay lúc ấy, có thứ gì đó vụt qua bụi cây. “Cái gì thế?” Rapunzel khiếp sợ hỏi. “Có phải bọn côn đồ không? Hay lưu manh? Chúng đến đây tìm tôi ư?” Nàng hoảng hồn nhảy tót ra phía sau Flynn.

Một chú thỏ lông óng mượt nhảy ra khỏi bụi cây. Rapunzel đỏ bừng mặt. Ừm, xấu hổ thật đấy. Nàng băn khoăn liệu Flynn có nhận thấy nàng đã phản ứng hơi thái quá không.

“Có lẽ chúng ta nên cố hết sức tránh lũ côn đồ và lưu manh ra chằng?” Flynn hỏi.

Rapunzel đồng ý liền. “Đúng thế, như vậy là tốt nhất.”

Flynn chợt nảy ra một ý tưởng. “Cô đói không?” gã hỏi cùng nụ cười láu cá, vẫn quyết tâm dọa cô nàng phải quay lại tòa tháp, quay lại với chiếc túi và vương miện quý giá của gã. “Tôi biết một chỗ ăn trưa tuyệt lắm.”

“Ở đâu cơ?” Rapunzel hỏi.

“Ồ, đừng lo,” Flynn nhăn nhó cười với nàng. “Người thấy là biết liền mà.”

Chương 11

Ở một chỗ khác trong khu rừng, Maximus, chú ngựa chiến vẫn đang hăng hái đánh hơi mặt đất để tìm dấu tích Flynn Rider. Đang cúi tiết vì để lạc mất Flynn, chú ta lại nhìn thấy tờ TRUY NÃ của Flynn. Maximus giận dữ dùng răng xé toạc tấm hình khỏi thân cây và nghiền vụn thành từng mảnh tí xíu. Maximus chưa từng thất bại trong việc truy đuổi, và chú tuyệt nhiên sẽ không để thất bại trong vụ này. Đối với tên trộm vênh váo đó, chú không thấy gì hơn ngoài sự khinh bỉ, và thật không thể chịu nổi ý nghĩ gã đàn ông đó đã trốn thoát. Maximus biết mình được coi là chú ngựa hoàng gia tuyệt vời nhất. Chú đã giúp chủ của mình đoạt nhiều danh hiệu, sự thăng tiến và các giải thưởng. Và tất cả đền đáp chú mong muốn, chỉ là một chút vỗ về ấm áp, cỏ khô, và có thể là chút yên mạch mỗi ngày.

Nhưng vụ này khác hẳn. Với tên trộm xảo quyệt, xác xược này, Maximus quả là hết chịu nổi. Chú muốn tự mình tóm gọn gã Flynn Rider ấy!

Maximus đánh hơi trong không khí, cố gắng lần ra mùi của tên xảo trá. Chú tìm kiếm dấu chân nhỏ bé mà gã loài người ấy để lại trên mặt đất. Maximus biết – chú biết rõ – mình sẽ tìm ra dấu vết, dù cho có nhỏ đến thế nào, và lần ra Flynn Rider.

Đột nhiên, đôi tai chú dựng đứng. Có tiếng sột soạt trong bụi cây. A ha! Chú ngựa giấu mình phía sau một bụi cây lớn xanh rì, sẵn sàng tóm gọn gã trộm cắp. Một bóng người, tối om và lờ mờ, tiến tới. Khi bóng người tiến tới đủ gần, chú nhảy phóc ra chặn lại. Nhưng đó lại chẳng phải Flynn. Chú đang đối mặt với chính Mẹ Gothel!

Ai thế nhỉ? Maximus tự hỏi.

Mẹ Gothel cũng bắn khoản tương tự khi thấy chú ngựa. Chợt giật mình, mẹ mau chóng nhận ra biểu tượng của vương quốc trên dây cương ngựa.

“Một con ngựa từ hoàng cung ư?” mẹ lâm bẫm một mình. “Kẻ cưỡi ngựa đâu rồi?” Những kỵ binh hoàng gia rất hiếm khi xuất hiện quanh khoảng rừng này, chưa bao giờ kể từ khi...

“Ôi, không,” Mẹ Gothel thở gấp. “Rapunzel!” Chẳng còn lời giải thích nào khác. Kẻ cưỡi ngựa chắc hẳn đang tìm kiếm Rapunzel. Đó là lý do duy nhất khiến một kỵ binh hoàng gia xuất hiện ở đây. Phải chăng hắn đã tìm thấy đường hầm dẫn vào thung lũng và để lại con ngựa ở bên ngoài?

Mẹ Gothel khiếp đảm cuống cuống chạy ngược trở lại phía tòa tháp. Khi đến nơi, mẹ gọi to: “Rapunzel? Rapunzel! Thả tóc xuống đi!” Nhưng chẳng có tiếng đáp lại.

Mẹ chạy về phía sau tòa tháp. Lâu rất lâu trước đó, mẹ vẫn thường ra vào bằng lối này. Nhưng khi mái tóc của Rapunzel đủ dài để Mẹ Gothel có thể dùng để ra và vào tòa tháp, mẹ đã bịt kín cánh cửa bằng gạch và vữa. Giờ mẹ rẽ những cành cây đã mọc tràn lên khắp cánh cửa che phủ lối vào.

Ít nhất cũng chưa ai vào lối này, mẹ nghĩ khi bắt đầu cạy từng viên gạch bằng chính đôi tay trần, cho đến khi có thể mở được cánh cửa phía sau bức tường mà chính mẹ xây nên.

Trèo lên theo cầu thang bí mật, Mẹ Gothel lao qua một cánh cửa sập giấu dưới sàn nhà. Mẹ đảo mắt nhìn khắp xung quanh tòa tháp. Đúng như những gì mẹ lo sợ. Tòa tháp trống không.

Mẹ Gothel lục soát khắp tòa tháp trong cơn thịnh nộ. Rapunzel không thể nào bỏ đi được. Chính mẹ đã nuôi nấng đứa trẻ! Rapunzel tin mọi điều Mẹ Gothel nói. Bao nhiêu công sức nuôi nấng đóa hoa quý giá đó, đứa trẻ với mái tóc màu nhiệm đó – lẽ nào đều đổ xuống sông xuống biển?

“Rapunzel!” Mẹ cất tiếng gọi trong tuyệt vọng. Thế rồi, mẹ chợt nhìn thấy một tia sáng lóe lên dưới những bậc thang. Mẹ tiến lên vài bước, và một tấm ván bồng kêu kễo kẹt dưới chân mẹ.

Mẹ Gothel gỡ tấm ván và thấy một chiếc túi giấu phía dưới. Mẹ lôi ra, nhìn vào bên trong. Trong cơn kinh hoàng tột độ, mẹ nhìn thấy chiếc vương miện trong túi. Chiếc vương miện của nàng Công chúa mất tích! Thế rồi, mẹ nhìn thấy tấm hình truy nã của Flynn Rider.

Mẹ Gothel chẳng chút chần chừ. Mẹ vớ lấy một con dao găm cùng chiếc túi, rồi nhanh chóng rời khỏi tòa tháp.

Chương 12

Vào lúc Mẹ Gothel mãi miết rẽ rừng đi tìm Rapunzel, thì Flynn và Rapunzel vẫn đang tìm một nơi để ăn trưa.

“A, đây rồi này!” cuối cùng Flynn cũng kêu lên. “Quán Vịt Ấm Ấp!”

Rapunzel ngó chăm chăm quán rượu nhỏ xíu ấy. Nom có vẻ thú vị. Nàng nghiêng đầu nhìn. Ngôi nhà gỗ cũ kỹ xiêu vẹo nằm lọt thỏm trong một thân cây lớn. Có vẻ như cái cây và ngôi nhà đã lớn lên cùng nhau, và cây cối đã tự quyết định chúng nên mọc theo lối nào. Vốn chưa từng thấy một ngôi nhà nào ngoài ngọn tháp đá, nàng nghĩ rằng màu của những tấm ván lợp và cửa chớp bằng gỗ có hợp tuyệt đối với cái cây thì cũng hoàn toàn tự nhiên thôi. Một bức tường của quán rượu uốn vòng quanh gốc cây. Chóp mái của quán lại oằn xuống dưới một cành cây lớn. Và tất cả những gì thuộc về công trình được gọi là quán rượu này đều có vẻ nghiêng ngả.

Bên ngoài quán rượu, đôi ba con ngựa đang đứng nhẩn nha. Chúng có vẻ thật hiền lành. Rapunzel không sợ chúng lắm, nhưng băn khoăn tại sao chúng lại bị buộc vào hàng rào.

“Đừng lo,” Flynn nói. “Đây là một nơi là lạ khá hay ho, rất hợp với cô. Giờ chúng ta đâu muốn cô sợ hãi quá mà vứt bỏ hết mọi nỗ lực, phải không nào?”

Gã quyết tâm dọa cô nàng quay trở về ngọn tháp, giành lại chiếc vương miện, và bán lấy tiền.

“Chà, tôi thích lũ vịt đấy.” Rapunzel nói, cố gắng tỏ ra tích cực trong khi vẫn lo lắng về khả năng chạm trán những kẻ côn đồ bên trong quán.

“Ai mà không thích chứ?” Flynn hồ hởi nói. “Tôi mời. Và nói là mời,” gã nháy mắt với nàng, “ý tôi là ăn trộm. Và khi nói ăn trộm, ý tôi là lấy đi một

cách bất hợp pháp.” Gã thích thú cười thâm. Cô nàng này quá ngờ nghệch! Nàng đang bám riết lấy gã, toàn thân run rẩy trong sợ hãi.

“Hầu bàn!” Flynn quát lớn với gã đứng quỳ nhóp nhóp ngay khi bước vào quán rượu xiêu vẹo. “Bàn tốt nhất nào!”

Bên trong tối tăm và ẩm mốc. Không khí ồn ào, toàn tiếng quát thét, cãi cọ, cười nói và cầu nhàu của nhiều người. Rapunzel mở to mắt kinh ngạc. Căn phòng dần lặng phắc khi nàng cùng Flynn bước vào. Khi bắt đầu quen với bóng tối, nàng đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Quán rượu đầy những nhóm người đáng sợ và hung ác!

Lũ côn đồ và lưu manh! Trái tim Rapunzel đập loạn. Chúng muốn mái tóc của mình!

Rapunzel hoàn toàn chết khiếp khi nàng và Flynn tiến sâu hơn vào quán rượu. Những tên lưu manh trên cơ thể chằng chịt vết sẹo chiến trận, tay mang những chiếc khiên lờm chờm cắm đầy tên, rồi còn có cả rìu và những ngọn thương. Chẳng ai có vẻ đã từng tắm rửa hay cạo râu. Pascal tội nghiệp đã đổi sang màu xanh lợt ngay khi nhìn thấy đầu bếp đang nấu canh thần lẩn.

Đột nhiên, Rapunzel cảm thấy có ai đó tóm lấy mái tóc nàng.

“Nhiều tóc thế nhỉ,” tên lưu manh nói, giọng sắc mùi đe dọa.

“Thứ dính trên râu ông là máu đấy à?” Flynn hỏi một tên khác, người nhỏ hơn. “Nhìn đây này, nhìn những vết máu trên râu ông ta này!” Flynn nói với Rapunzel.

Rapunzel khiếp sợ bước lùi lại và va phải một tên khác. “Xin lỗi,” nàng vội nói. “Tôi xin lỗi.”

Flynn có thể thấy Rapunzel đã trắng nhợt như một con ma. Kế hoạch đã có hiệu quả. “Này, trông cô không được ổn lắm, Tóc Vàng ạ. Có lẽ chúng ta nên về nhà thôi, coi như một ngày phiêu lưu chứ nhỉ?” Gã gạ gẫm, lòng tràn trề hy vọng.

“Được, được.” Rapunzel gật đầu lia lịa.

“Tốt hơn hết là chỉ vậy thôi.” Flynn nhún vai. “Đây đã là chôn năm sao rồi đấy. Chỗ này mà cũng không chịu nổi thì, chà, có lẽ cô nên quay về tòa tháp của mình thì hơn.”

Vừa lúc Flynn mở cửa định rời đi thì một bàn tay khổng lồ nắm lấy cánh cửa và đóng sập lại. Rồi bàn tay đó vỗ mạnh tấm hình Truy nã của Flynn lên cánh cửa.

“Phải mày không?” gã đàn ông khổng lồ nói.

Giờ thì đến phiên Flynn tái nhợt. Gã đang trong một căn phòng đầy những kẻ lưu manh, và kinh nghiệm của gã là, hễ có giải thưởng thì đám lưu manh sẽ chẳng hề nương tay.

Chương 13

Tất cả đám côn đồ trong quán rượu quay lại nhìn chăm chăm tâm hình. Rồi đồng loạt quay đầu về phía Flynn với vẻ khoái chí.

“Phải rồi, chính gã,” một tên nói. “Greno, đi tìm mấy tên lính đi.”

“Phần thưởng đó sẽ giúp ta mua chiếc móc mới,” một tên côn đồ cụt tay vừa nói vừa liếm mép.

Tay phục vụ quỳ tóm lấy Flynn. “Tao cũng cần số tiền đó mà,” gã nói.

“Thế còn tao thì sao?” một gã khác ngắt lời. “Tao túng quẫn lắm rồi.”

Một cuộc cãi lộn nhanh chóng nổ ra, chai lọ bị đập vỡ và ghế bay ngang dọc. Tất cả đều giằng giật Flynn. Pascal và Rapunzel cúi rạp người, co rúm lại và sợ chết khiếp.

“Thôi đi!” Flynn gào lên từ phía dưới một đồng phải đến năm mươi tên.

“Chúng ta có thể giải quyết việc này mà!” Nhưng đáp lại chỉ có những tiếng cầu nhau, la hét và gầm gừ.

Rapunzel cố gắng trợ giúp. Nàng giơ chiếc chảo rán lên và nói to. “Ừm, xin lỗi? Đây mấy tên du côn?” nàng gọi.

“Các quý ông! Thôi mà!” Flynn kêu gào thảm thiết khi một cánh tay bị bẻ vụn ra sau lưng, và đầu gối va vào cạnh bàn.

“Trả lại người dẫn đường cho tôi đi được không?” Rapunzel hét tướng lên. Nàng chọc một tên bằng chiếc chảo rán. “Dừng lại đi. Dừng lại!” Nhưng chẳng thay đổi được gì.

Rapunzel nhìn quanh. Nàng trông thấy một chiếc bàn lớn và nhảy lên đó. Đây là lúc phải hành động! Nàng giáng chiếc chảo vào một chiếc nôi lớn

treo lủng lẳng phía dưới trần nhà. KANG! Và rồi, nàng lấy hết sức bình sinh gào lên, “BỎ ANH TA XUỐNG!”

Trong thoáng chốc, gian phòng im lặng tuyệt đối. Tất cả đám du côn trong quán rượu đều dừng lại và nhìn chăm chăm cô gái trẻ.

Rapunzel hít vào một hơi, rồi nói với đám đông náo loạn. “Tôi chẳng biết mình đang ở đâu, và tôi rất cần anh ta đưa đi xem những chiếc đèn lồng, bởi tôi đã mơ ước chuyện đó cả đời rồi! Hãy nhân từ một chút được không?” nàng cầu xin. “Các ông chưa từng ước mơ điều gì sao?”

Flynn co rúm người. Ước mơ ư? Nàng ta lại muốn nói chuyện ước mơ với đám người này sao? Tim gã chùng xuống, phen này cảm chắc phải ôm cái mũi gãy rồi.

Tên côn đồ với chiếc móc sắt lừ lừ tiến về phía Rapunzel với ánh nhìn hăm dọa. Rapunzel đông cứng cả người.

“Tôi cũng đã từng có một mơ ước,” hắn nhẹ nhàng nói, quăng chiếc rìu sang một bên và kể với Rapunzel rằng hắn đã từng ước mơ trở thành nghệ sĩ dương cầm. Thế rồi sau khi tìm được một chiếc dương cầm nhỏ, hắn bắt đầu chơi đàn.

Một gã lực lưỡng người đầy những bươu và vết thâm tím nhân lúc ấy tâm sự với Rapunzel về giấc mơ của hắn. Hắn trao cho nàng một đóa hoa. Hắn muốn được đắm chìm trong tình yêu! Rapunzel vỗ về bàn tay hắn.

Flynn càng lúc càng thấy thú vị hơn. Rốt cuộc cô nàng này là sao nhỉ? Gã dõi theo đám du côn trong quán rượu bỗng trở nên lảng mạn, dịu dàng và ngọt ngào khi kể cho Rapunzel nghe về ước mơ của mình. Họ thú thật về mọi ước muốn, từ việc trở thành nghệ nhân cắm hoa cho đến vũ công ba-lê. Và suốt lúc ấy, chú tắc kè trung thành Pascal, ngồi trên vai Rapunzel, canh chừng bảo vệ cho nàng. Dường như ai ai cũng ngưỡng mộ nàng!

Không may thay, một điều cực kỳ nghiêm trọng đang xảy đến bên ngoài quán rượu.

Mẹ Gothel đã theo dấu Rapunzel và Flynn đến tận quán Vịt Âm Áp. Khi dòm qua cửa sổ, mẹ bỗng thấy choáng váng. Rapunzel đang rất mực vui vẻ với những gã giang hồ! Thế giới của Mẹ Gothel dường như sụp đổ. Nếu Rapunzel không còn ở yên trong tòa tháp – nếu không còn mái tóc thần kỳ đó – Mẹ Gothel sẽ già đi nhanh chóng, và cuộc đời mẹ sẽ lụi tàn. Mẹ phải

làm điều gì đó để ngăn đứa con gái ngốc nghếch ấy lại!

Bên trong quán, đám đông cuối cùng lại hướng về phía Flynn Rider. “Chú mày thì sao?” gã đàn ông với bàn tay là chiếc móc sắt hỏi. “Ước mơ của chú mày là gì?”

Với mong ước cháy bỏng rằng câu trả lời của mình đủ thuyết phục, Flynn nói rằng gã luôn ước mơ được sống trên một hòn đảo riêng. Những gã du côn rống lên ủng hộ và tung Flynn lên không trung.

“Tôi cũng có một ước mơ!” Rapunzel kêu lên. Nàng biết rằng mình có thể tin tưởng khi kể cho họ giấc mơ của nàng. “Tôi muốn được nhìn thấy những chiếc đèn lồng bay hơn bất cứ thứ gì trên thế giới này!” Nàng miêu tả cảm giác tuyệt diệu – mà nàng không ngờ tới – khi bước ra thế giới bên ngoài. Nàng học hỏi thêm biết bao điều sau mỗi phút giây, và yêu thích vô cùng những cảnh vật đã được thấy, những âm thanh đã được nghe, và những con người đã được gặp.

Đám du côn cùng reo hò mừng vui.

Lén lút quan sát từ bên ngoài cửa sổ, Mẹ Gothel cố gắng kiềm chế. Mụ phải tập trung tâm trí vào việc lên kế hoạch đưa Rapunzel trở về tòa tháp.

Chợt nghe thấy tiếng ồn ở phía sau, mụ nhanh chóng lẩn vào bóng tối. Một nhóm kỵ binh giận dữ ào qua và ập vào quán Vịt Âm Áp.

Chương 14

“Rider đâu rồi?” đội trưởng đội kỵ binh quát lớn. “Gã đâu rồi? Ta biết gã chỉ ở đâu đó quanh đây thôi.” Viên đội trưởng dò xét đám đông bản thủ trong quán rượu. “Tìm gã đi,” ông nói với những người lính. “Cứ lộn tung chỗ này lên nếu cần!”

Flynn tóm lấy Rapunzel, với Pascal vẫn bám toong teng trên mái tóc, lẩn ra phía sau quầy rượu. Hé mắt nhìn qua mặt bàn, Flynn thấy đám lính mang theo anh em nhà Stabington. Tay chúng đều đã bị xích. Rồi gã thấy Maximus dậm chân bước vào quán và bắt đầu đánh hơi. Con ngựa chết tiệt đó! Sao nó cứ tìm mình mãi thế? Flynn thắc mắc.

Ai đó thò tay xuống và tóm cả Flynn lẫn Rapunzel. Flynn co rúm người, định ninh rằng đời gã đã đi tong. Nhưng tên du côn đã nhắc một cánh cửa ẩn dưới sàn, để lộ ra một đường hầm bí mật.

“Hãy thực hiện ước mơ của mình nhé.” Hấn ngọt ngào nói.

“Chắc chắn rồi,” Flynn đáp, cảm thấy phen này quả là một vận may kỳ lạ. Thực sự quá tuyệt!

“Ước mơ của mi chán chết,” tên du côn hằm hè nói với Flynn. Rồi hấn gật đầu với Rapunzel. “Ta nói với cô ấy cơ.” Rapunzel mỉm cười với hấn khi Flynn bước vào đường hầm bí mật.

“Cô có đi không, Tóc Vàng?” Flynn gọi nàng.

Rapunzel nhìn vào đường hầm tối tăm và rồi, sau nụ cười động viên của Pascal, nàng bước theo Flynn. Cánh cửa đóng lại phía sau họ, Flynn và Rapunzel cùng nhìn đường hầm hun hút được thắp sáng le lói phía trước.

Bên trong quán rượu, những người lính hoàng gia vẫn tiếp tục cuộc truy tìm của họ.

Chẳng ai chú ý đến Maximus. Chú ngựa đã quá quen với điều đó. Nhưng Maximus đã nhận ra mùi của gã ăn trộm, và lần theo mùi đó đến khi phát hiện ra điều bất thường trên tấm ván lót sàn. Chú cũng nhìn thấy dấu chân của Flynn. Maximus gõ móng xuống sàn, và cánh cửa sập bật mở! A ha!

“Đường hầm à?” viên đội trưởng sừng sốt bước tới sau Maximus. “Đi thôi nào các chàng trai. Đi nào!” Chú ngựa lao vào đường hầm, theo sau là đám lính.

Trước khi bước vào đường hầm, viên đội trưởng quay về phía anh em nhà Stabbington.

“Conli, canh chừng những gã này cho cẩn thận,” ông nói với một trong những người lính của mình. Người kỵ binh gập đầu, và vị đội trưởng khuất dạng vào trong đường hầm.

“Có đau lắm không?” một trong hai anh em Stabbington hỏi người lính canh giữ chúng. Hai tên này cao hơn anh ta cả tấc. Và trông chúng thật tàn ác – tàn ác hơn bất cứ tù nhân nào mà người lính từng trông thấy.

“Có đau không ư?” Người lính lo lắng hỏi lại.

BANG! Hai anh em húc đầu vào người lính, mạnh đến mức anh ta bất tỉnh ngã ra sàn. Chúng tóm lấy một mũm mác và dùng sức mạnh giật đứt những sợi xích trời.

“Chạy thoát thân?” một gã hỏi, chỉ về phía cánh cửa quán rượu. “Hay đuổi theo chiếc vương miện?” Cười quỷ quyệt, chúng chạy hướng về phía đường hầm.

Nào đâu màng tới an toàn, thứ chúng thực sự muốn là chiếc vương miện quý báu.

Bên ngoài quán rượu, Mẹ Gothel vẫn đang theo dõi. Nếu có một thứ mà Mẹ Gothel giỏi nhất, thì đó chính là theo dõi. Mẹ biết rằng sự kiên nhẫn luôn mang đến những phần thưởng lớn nhất. Bởi thế, mẹ theo dõi... và chờ đợi.

Cuối cùng, khi một tên côn đồ loạng choạng bước ra khỏi quán Vịt Âm Áp một mình, Mẹ Gothel mới bước ra khỏi bóng tối. “Xin lỗi, thưa ngài,” mẹ nói bằng giọng ân cần nhất. “Tôi đang đi tìm con gái mình khắp nơi. Đường hầm đó dẫn tới đâu vậy?”

Trong đường hầm, quá đỗi vui mừng vì đã trốn thoát, Flynn hăm hờ dẫn đường. “Cô biết đấy,” gã nói với Rapunzel, cảm thấy kỳ cục và thật xấu hổ khi được một đứa con gái cứu thoát, “cho đến lúc này, tôi vẫn hoàn toàn kiểm soát được mọi chuyện.”

“Ồ.” Rapunzel lúng túng. “Tôi hiểu.”

“Cô thật tốt khi giúp đỡ. Bởi vậy... cảm ơn cô.”

Đường hầm tối tăm và mát lạnh. Flynn tìm thấy một chiếc đèn lồng, thứ đang tỏa ra một vầng sáng ấm áp bao quanh họ. Cả hai đang di chuyển rất nhanh, nhưng vẫn còn cả quãng đường dài cần song hành với nhau.

“Flynn, anh từ đâu đến?” Rapunzel hỏi.

Nhưng Flynn chần chừ trước chủ đề này. Sau vụ bê mặt trong quán rượu, gã từ chối tiết lộ thêm bất cứ thông tin cá nhân nào.

“Còn đây là câu hỏi của tôi,” gã nói. “Nếu muốn đi xem đèn lồng đến thế, sao trước đây cô không đi?”

Rapunzel sợ hãi mở to đôi mắt màu xanh ngọc bích. Nàng ấp úng: “Ừ... thì là... chà...”

“Này,” Flynn giục giã. “Trả lời tử tế nào.”

Nhưng ngay lúc gã nói, chiếc hang bắt đầu rung chuyển. Đất đá bắt đầu rơi xuống đầu họ.

Rapunzel quay lại và thấy Maximus xông tới dọc theo đường hầm, hướng về phía hai người. Đám binh lính bám sát phía sau.

“Flynn!” nàng kêu lên.

Một trong những kỵ binh chỉ về phía họ và hét lớn, “Rider!”

Flynn đáp lại Rapunzel, “Chạy đi!”

Chương 15

Flynn và Rapunzel lao nhanh đến cuối đường hầm. Con đường đột ngột dẫn đến một hang lớn, rộng mênh mông, đây đó những cột đá mọc lên từ mặt đất títt phía dưới. Ngay gần đó là một đập nước bằng gỗ yếu ớt cản một khối nước khổng lồ. Flynn ngoảnh lại nhìn chú ngựa đang điên cuồng lao tới cùng đám lính. Gã liếc xuống và thấy anh em Stabington đang chờ dưới đất phía khe núi.

Bỗng nhiên, gã thấy Rapunzel quăng mái tóc của nàng qua khe núi lớn, mái tóc quấn vào một mỏm đá vững chắc. Ném chiếc chảo rán cho Flynn, nàng đu mình qua khe núi và đáp xuống an toàn trên một tảng đá.

Đúng lúc ấy, đám lính đã bắt kịp Flynn.

“Ha!” Flynn kêu lên khi gã đánh bật hết thanh kiếm này đến thanh kiếm khác khỏi tay đám lính và làm họ bất tỉnh. Chiếc chảo của Rapunzel quả là một vũ khí tuyệt đỉnh.

Thế rồi Flynn thấy chú ta: Maximus. Chú ngựa ngậm một thanh kiếm trong hàm răng của mình. KENG! Chiếc chảo va chạm vào thanh kiếm, cho đến khi Maximus đánh bay chiếc chảo khỏi tay Flynn. Đúng lúc đó, gã nghe tiếng Rapunzel gọi. Nàng tung mái tóc dài cho Flynn, và anh chàng liền tóm lấy. Một quyết tâm mãnh liệt tràn ngập bên trong nàng. Rapunzel đã làm điều này rất nhiều lần, lúc còn ở ngọn tháp. Việc này cũng hết như việc đu mình trên những thanh xà. Hết sức khéo léo, nàng vòng mái tóc quanh phần nhô ra của cây cột mà nàng đứng và dõi theo khi Flynn đu qua hẻm núi. Nàng định cho gã đu xuống hẻm núi và đáp xuống nhẹ nhàng.

Flynn thấy mình như đang bay! Một lần nữa, gã lại thoát khỏi Maximus, và lúc này đã sẵn sàng đáp xuống mặt đất! Đột nhiên Flynn thấy anh em Stabington. Gã đã hoàn toàn quên mất, giờ thì chúng đứng đó, ngay trước mắt và vung kiếm đứng chờ sẵn. Rapunzel bèn giật mạnh mái tóc, và Flynn

bồng thấy mình được kéo bổng lên.

Gã bay vút phía trên đầu anh em Stabbington! Flynn hét lên đầy vui sướng, và rồi... đâm sầm vào một máng dẫn nước dài. Máng gỗ này dẫn lượng nước thừa chảy ra khỏi đập, đưa xuống tận chân hẻm núi. Flynn lồm cồm trèo lên phía trên máng gỗ, trong lúc đó, Rapunzel chuẩn bị đu xuống mặt đất. Nhưng Maximus nhất quyết không bỏ cuộc. Bằng những cú đá hậu, chú đã đập đổ một tấm gỗ lớn khỏi đập nước bên trên. Tấm gỗ đổ xuống đúng như Maximus đã định, tạo thành một cây cầu cho chú và những người lính chạy sang chiếc cột kế bên, tiến lại gần Flynn hơn một chút.

Nhưng tấm gỗ bị đập đổ đồng thời cũng gây ra một tai họa khác nữa: đập nước bằng gỗ mong manh phía trên bắt đầu lỏng lẻo và nứt ra. Nước phun qua những khe hở ngày càng nhiều hơn, đập nước có nguy cơ đổ sập và gây ra một trận lũ kinh hoàng bất cứ lúc nào!

Flynn đang sợ chết khiếp. Đập nước không hề sắp vỡ tung, nhưng gã vẫn chưa tới được chỗ Rapunzel. Và anh em Stabbington vẫn đứng ngay đó, sẵn sàng tấn công cả hai. Nhanh như cắt, Rapunzel lại quăng mái tóc lần nữa, nhìn nó cuộn và xoắn lại hoàn hảo quanh một mỏm đá. Khi mái tóc đã cột chắc vào đó, nàng đu mình và đáp xuống bằng một cú trượt dài. Tuy không hề hấn gì, nhưng anh em Stabbington đang chạy bỏ về phía nàng!

Flynn nhảy vào máng thoát nước bằng gỗ, trượt về phía Rapunzel.

Vừa vùn vụt lao tới, Flynn vừa gắng đoán nơi nàng sẽ chọn làm điểm dừng. Rồi gã nhận ra: nàng đang chạy về phía cuối hang.

Flynn lao đến và bỏ nhào xuống. Vào đúng tích tắc cuối cùng, gã bắt kịp nàng!

Chương 16

Đập nước vỡ òa tạo ra một âm thanh như thể động đất. Nước gập lên và đổ tràn vào hang.

Bức tường nước khổng lồ hất đổ những cây cột đá. Flynn chạy hết tốc lực, bắt kịp Rapunzel và Pascal, vợ mái tóc của nàng thành một ôm đầy tay khi cả hai cùng chạy đua tìm nơi ẩn nấp. Anh em Stabbington bị cuốn trôi theo dòng nước. Một cây cột khổng lồ nứt gãy và bắt đầu đổ xuống dưới sức ép của dòng nước. Rapunzel và Flynn chỉ còn cách nơi trú ẩn, một hang đá nhỏ, phía trước chừng mười bước chân, nhưng cây cột đang đổ nghiêng về phía họ. Guồng chân, Flynn và Rapunzel bật một cú cuối cùng. Cây cột đổ sập xuống ngay phía sau khi cả hai vừa kịp chui tọt vào trong hang. Họ vội che đầu lại khi một cơn mưa đá vụn rào rào rơi xuống, bịt kín hoàn toàn lối vào.

Đám kỵ binh hoàng gia và Maximus đều bị cuốn trôi theo con nước dữ dội bên ngoài.

Giờ thì Flynn và Rapunzel đã tạm an toàn, nhưng lối vào đường hầm đã bị những mảnh vỡ của cây cột đá lấp kín. Flynn, Rapunzel và Pascal bé nhỏ bị mắc kẹt trong hang.

Nhưng ngay cái hang bịt kín đó cũng chẳng thể bảo vệ họ khỏi dòng nước. Trong thoáng chốc, Flynn và Rapunzel đã bị ngập trong nước, tới tận eo – và nước thì vẫn tiếp tục dâng lên nhanh chóng. Flynn ngụp xuống, cố gắng tìm một lối thoát. Gã còn chẳng buồn để ý tới vết cắt dài ở lòng bàn tay khi cố tìm lối ra giữa những tảng đá lởm chởm.

“Chẳng ích gì,” gã trôi lên khỏi mặt nước tối đen, thở dốc. “Tôi chẳng nhìn thấy gì cả.”

Rapunzel hít một hơi sâu, nhưng vừa chuẩn bị lặn xuống thì Flynn nắm lấy cổ tay nàng. “Này, này,” gã nói, “chẳng ích gì đâu, Tóc Vàng. Dưới ấy tôi

đen như mực.”

Flynn và Rapunzel nhìn nhau trong tuyệt vọng. Họ đã đi xa đến thế cùng nhau, và giờ có lẽ sẽ phải kết thúc bên nhau trong cái hang nhỏ xíu này.

“Tất cả là lỗi của tôi,” Rapunzel thôn thức nói. “Mẹ Gothel nói đúng. Lẽ ra tôi không bao giờ nên làm thế. Tôi rất xin lỗi, Flynn.” Rapunzel không thể không nghĩ tới những lời cảnh báo của Mẹ Gothel về thế giới bên ngoài tòa tháp, thế nhưng... Mẹ Gothel cũng đã sai ở một số điều. Mẹ đã nói với Rapunzel rằng những kẻ du côn trong quán rượu và Flynn hết thấy đều độc ác, nhưng những kẻ du côn đó ấy đã trở thành bạn nàng, còn Flynn thì...

“Eugene,” gã đột nhiên thốt lên khi nắm lấy tay Rapunzel. Đó là lời thú thật của một người sắp chết. “Tên thật của tôi là Eugene Fitzherbert. Có lẽ ai đó nên biết điều đó.”

Sau một thoáng lặng im, Rapunzel cũng thốt ra bí mật của chính nàng: “Tôi có một mái tóc thần kỳ có thể phát sáng mỗi khi tôi hát.” Nàng không thể tin nổi điều đó – nàng đã phá vỡ một trong những luật lệ của Mẹ Gothel khi kể cho Flynn nghe về mái tóc của mình!

“Gì cơ?” Flynn không dám chắc rằng mình đã nghe đúng.

“Tôi có một mái tóc thần kỳ có thể phát sáng mỗi khi tôi hát!” Khi nhắc lại điều đó, Rapunzel chợt nhận ra rằng mái tóc của nàng có thể giúp cả hai tìm được lối thoát khỏi hang.

Flynn ngó nàng trừng trừng, không nói nên lời khi Rapunzel bắt đầu hát. Trong tích tắc, mái tóc nàng bắt đầu phát sáng, soi tỏ khắp hang đá.

Rapunzel hít một hơi thật sâu và lặn xuống nước, chiếu sáng đường họ đi. Theo sát nàng, Flynn nhìn thấy một lối nhỏ ở góc hang. Gã nắm tay nàng, cùng bơi về phía đó. Bằng tất cả sức lực của mình, Flynn bơi những tảng đá và cuối cùng cũng mở được một lối thoát.

Nước tràn xối xả qua lỗ hổng, mang theo Flynn và Rapunzel trôi vào dòng sông.

Ho sặc sụa và thở gấp gấp, Rapunzel, Pascal và Flynn quăng mình lên bờ sông. Cả ba nằm úp xuống cỏ và thở dốc một lúc lâu.

“Mình sống rồi!” Rapunzel lặng người thốt lên.

Flynn ngó Pascal. Cả người gã tái nhợt, mắt bàng hoàng mở lớn. Cả đời làm nhiều chuyện liêu lĩnh, nhưng gã chưa bao giờ trải qua điều gì như vậy cả! “Tóc cô ấy phát sáng!” Flynn kiềm chế một tiếng thét nhỏ khi nói với Pascal.

“Mình sống rồi!” Rapunzel hét lên đầy sung sướng, chẳng buồn để ý đến Flynn.

“Tôi còn không biết chuyện gì xảy ra nữa,” Flynn thì thầm tuyệt vọng với Pascal. Chú tắc kè nhìn lại không chớp mắt. “Mái tóc đó thực sự phát sáng đấy!”

“Eugene!” Rapunzel gọi to.

“Sao mái tóc cô ấy lại phát sáng được?” Flynn hỏi Pascal, nhưng chú tắc kè chỉ biết nhún vai.

“Eugene!” Rapunzel lại lớn tiếng gọi, cố gắng khiến anh chàng phải chú ý.

“Gì nữa đây?” Flynn gào lại đáp trả. Anh chàng vẫn trong cơn chấn động mạnh, cố gắng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rapunzel bắt đầu kéo mái tóc khỏi dòng nước. Trong lúc vắt kiệt nước, nàng trông thấy bàn tay bị thương của Flynn. Vết thương trông thật kinh khủng.

Rapunzel thở dài. Flynn vẫn đang sợ nàng chết khiếp. Nhưng nàng cần phải giúp chàng ta thôi. “Nó không chỉ phát sáng đâu,” nàng thêm vào.

Flynn há hốc miệng. Chàng ta lại nhìn Pascal, và chú tắc kè nhìn lại với một nụ cười ranh ma toét tới tận mang tai. Chú tắc kè biết rằng điều Flynn sắp thấy còn bất ngờ hơn nhiều.

Chương 17

Chiếc dao găm của Mẹ Gothel tỏ ra đầy thuyết phục với gã du côn mà mẹ gặp bên ngoài quán Vịt Âm Áp. Hắn đã cho mẹ biết chính xác lối ra của đường hầm, nơi Rapunzel và Flynn vừa đào thoát.

Mẹ Gothel đang đợi sẵn trước lối ra với con dao giấu kín trong áo choàng. Mẹ sẵn sàng sử dụng nó để đưa Rapunzel tránh xa khỏi tên trộm Flynn Rider. Nhưng khi cánh cửa đường hầm bật mở, người chạy ra lại chẳng phải Flynn Rider và Rapunzel. Đó là hai gã tội phạm bị xích mà mẹ đã thấy trong quán rượu. Mẹ Gothel nhanh chóng ẩn mình phía sau một thân cây.

“Tao sẽ giết nó. Tao sẽ giết thằng Rider đó.” Một gã giận dữ nói với gã còn lại. “Chúng ta sẽ xé xác hắn và giành lại chiếc vương miện. Đi nào!”

“Hoặc có lẽ các người muốn thôi hành động như lũ chó hoang đuổi theo chiếc đuôi của chính mình, và suy nghĩ một chút?” Mẹ Gothel cao giọng nói từ chỗ nấp. Kế hoạch của mẹ đã thay đổi.

Anh em Stabbington giật bản mình, vội tuốt kiếm. Mẹ Gothel bước ra khỏi chỗ nấp, chẳng hề sợ hãi.

“Không cần mấy thứ đó đâu.” Mẹ ném chiếc túi mà mẹ tìm thấy trong tòa tháp về phía chúng, và quan sát chúng lấy chiếc vương miện ra, cười sung sướng. Mẹ Gothel sẽ chẳng đánh nhau với hai gã này. Mẹ hy vọng chúng có thể giúp mẹ, bởi vậy mẹ quăng cho chúng chiếc vương miện hoàn toàn miễn phí, và như chúng bằng một thứ còn hay hơn thế rất nhiều.

“Chà, nếu chiếc vương miện là tất cả những gì các anh cần thì các người có thể đi được rồi,” mẹ nói. “Ta sắp sửa đem tới cho các anh một thứ còn đáng giá gấp nghìn lần chiếc vương miện đó.” Hai anh em ngó mẹ chằm chằm. “Thứ đó sẽ khiến các người giàu có ngoài sức tưởng tượng,” Mẹ Gothel tiếp tục. “Và đó thậm chí còn chưa phải điều hay ho nhất.” Mẹ dừng lại và cười

ha hả. “Vây thôi nhé! Đòi là thế mà!”

Khi Mẹ Gothel quay gót bước đi, mẹ nghe thấy tiếng nói đằng sau. “Vây điều hay ho nhất là gì?”

Mẹ Gothel nắm tấm hình TRUY NÃ của Flynn trong tay và ranh mãnh trêu người hai gã trai: “Nếu như điều đó kèm theo việc trả thù Flynn Rider nữa thì sao nhỉ?” Anh em Stabington lập tức chú ý lắng nghe. Mẹ Gothel mỉm cười tinh quái. Với sự giúp đỡ của chúng, mẹ có thể đem Rapunzel trở lại, và loại bỏ tên Flynn Rider đó, một lần và mãi mãi.

Cùng lúc đó, dọc bờ sông, Flynn và Rapunzel đang ngồi bên ngọn lửa và hong khô người. Rapunzel cầm bàn tay bị thương của Flynn, bắt đầu quấn mái tóc mình quanh vết cắt. Đó là món quà trời ban, và nàng cần sử dụng nó để giúp Flynn.

Flynn nhìn với vẻ giễu cợt khi nàng quấn tóc quanh bàn tay chàng trai.

“Flynn à,” Rapunzel dịu dàng nói. “Chỉ cần... đừng... sợ quá nhé.”

Chậm rãi, êm ái, nàng cất tiếng hát. Mái tóc nàng bắt đầu sáng lên. Những cuộn tóc bao quanh họ sáng bừng lên trong màn đêm đen.

Flynn nhìn chăm chăm sửng sốt, nhưng vẫn im lặng. Điều gì đó đang xảy ra với bàn tay bị thương. Chàng có thể cảm nhận thấy. Mái tóc thật ấm áp và êm ái, mềm mại và ngọt ngào như giọng hát của Rapunzel.

Khi ngừng hát, nàng nhẹ nhàng kéo mái tóc ra khỏi tay Flynn.

Anh chàng nhìn sang Pascal. Chú tắc kè nhỏ ra hiệu hãy nhìn lại vào tay mình.

Bàn tay đã hoàn toàn lành lặn!

“Ôi,” Flynn nói bằng một giọng run rẩy khiếp đảm.

“Anh không sợ quá đấy chứ?” Rapunzel hỏi, lo sợ trước câu trả lời.

Flynn trả lời giật cục, “Gì cơ? Tôi á? Sợ ấy à? Không, không hề!” Vấn đề là, anh chàng thực sự sợ chết khiếp! Và để lộ ra một tiếng rít nhỏ – thực ra là

một tiếng hét vang như sấm. Thế rồi, tự kiềm chế mình, gã kẻ trộm tiếp tục: “VẬY ĐÂY. Kỳ diệu quá nhỉ – mái tóc của cô ấy. Chính xác thì chuyện đó có từ bao giờ vậy?”

“Tôi cũng chẳng biết nữa.” Rapunzel thở dài. Nhưng nàng tin Flynn. Đây là lúc kể cho anh ta nghe câu chuyện của nàng. “Người ta đã cố cắt nó khi tôi còn nhỏ xíu. Họ muốn giữ nó cho riêng mình. Nhưng khi bị cắt đi, nó sẽ mất đi sức mạnh. Một món quà kỳ diệu như vậy cần phải được bảo vệ. Đó là lý do tại sao Mẹ Gothel chẳng bao giờ cho tôi...” Rapunzel lại một lần nữa thở dài. Liệu nàng có nên kể với Flynn rằng mình chưa từng ra khỏi tòa tháp không? “Đó là lý do tại sao tôi chẳng bao giờ rời khỏi...”

Flynn cuối cùng cũng đã hiểu. Chàng nói nốt câu của nàng. “Cô chưa từng rời khỏi tòa tháp đó.” Phát hiện này khiến Flynn bàng hoàng, và cũng khiến chàng trai trẻ nảy ra ý muốn bảo vệ nàng. “Và cô vẫn định quay về đó ư?”

“Không!” Rapunzel trả lời. Rồi nàng lại nói. “Có. Ôiiiiiii!” Nàng vùi mặt vào hai bàn tay. “Chuyện này khó nói lắm!”

Rồi Rapunzel đột ngột đổi chủ đề. Nàng muốn biết nhiều hơn về Flynn Rider. Hóa ra Flynn chính là người đàn ông giàu có nhất, quyền lực nhất trên thế giới. Anh ta có thể làm bất cứ điều gì và đi bất cứ đâu mình muốn. Đó là nhân vật trong cuốn sách mà Flynn – hay nói đúng hơn là Eugene – đã đọc hàng đêm suốt thời thơ ấu. Dần dà, Eugene đã lấy luôn cái tên đó làm tên của mình.

Khi kể xong câu chuyện của mình, Flynn đứng dậy và vươn vai. “Tôi phải đi kiếm thêm ít củi,” chàng ta nói, hứa sẽ trở lại ngay, và bắt đầu thả bộ vào khu rừng tối tăm.

Vừa lúc Rapunzel cảm nhận được hơi ấm của ngọn lửa bao quanh mình, nàng nghe thấy một giọng nói ảm đạm quen thuộc phía sau. Giật nảy người, nàng quay lại và đối mặt với người khách lạ trong chiếc áo choàng trùm đầu kín mít.

Chương 18

Rapunzel há hốc miệng khi nhìn thấy hình bóng tối tăm của Mẹ Gothel.

“Chào con yêu,” Mẹ Gothel nói.

“Mẹ... sao mẹ lại ở đây?” Rapunzel nói, lúng búng tìm từ. “Ý con là... sao mẹ lại tìm thấy con?”

Mẹ Gothel bước về phía Rapunzel và ôm nàng. “Ôi, cũng dễ thôi mà,” mẹ nói. “Mẹ chỉ việc lắng nghe âm thanh của sự phản bội và đi theo thôi mà.”

Rapunzel gắng tìm cách giải thích. Nàng cảm thấy bút rút có lỗi.

“Rapunzel, chúng ta về nhà thôi,” Mẹ Gothel ra lệnh. “Ngay bây giờ.”

“Mẹ không hiểu đâu,” Rapunzel nói. “Con đã trải nghiệm một chuyến đi tuyệt vời, con đã nhìn thấy và học được biết bao điều! Thậm chí con còn gặp một người.”

“Phải rồi. Một tên trộm bị truy nã.” Mẹ Gothel cau mày vẻ ghê tởm.

“Không, đợi đã, Mẹ ơi! Con nghĩ anh ấy thích con.”

“Thích con ư?” Mẹ Gothel nói, quắc mắt với Rapunzel. Thật là nhảm nhí làm sao, Rapunzel lại nghĩ rằng một tên du côn có thể thích một đứa trẻ ngờ nghệch như nó sao! “Đây chính là lý do lẽ ra con không nên bỏ đi!” Mẹ Gothel giễu cợt. “Tất cả chuyện tình lãng mạn mà con tưởng tượng ra ấy chỉ chứng minh rằng con còn quá ngờ nghệch thôi. Thực tình, tại sao anh ta lại phải thích con nhỉ?”

Mẹ Gothel đang nhạo báng Rapunzel, cố gắng làm lung lay niềm tin của nàng vào Flynn.

Rapunzel đã nghe những lời bình luận đầy khinh miệt này trước đây. Nàng thậm chí đã chấp nhận chúng. Nhưng giờ đây, nàng không còn tin vào những lời ấy như trước nữa. Mẹ Gothel đã nói dối nàng suốt bao năm qua. Rapunzel biết rằng Flynn thích nàng. Nàng biết rằng mình đã kết bạn được với thế giới bên ngoài. Nhưng đồng thời, những nghi hoặc vẫn còn đó, khuấy động phần thẳm sâu trong tâm trí nàng. Biết đâu được – biết đâu Flynn chỉ cố tỏ ra đáng tin cậy để giữ giao kèo với nàng.

“Thôi nào, thôi nào,” Mẹ Gothel nói. “Con biết là mẹ luôn đúng mà.” Mẹ ném chiếc vương miện về phía Rapunzel. Mẹ thách thức Rapunzel trao nó cho Flynn để xem điều anh ta thực sự muốn là gì.

Rapunzel bắt đầu băn khoăn: Nếu nàng đưa chiếc vương miện cho Flynn, liệu anh có thôi đối xử tử tế với nàng không? Liệu anh có bỏ nàng lại và bỏ trốn cùng chiếc vương miện chiến lợi phẩm?

“Không,” Rapunzel nói chắc chắn.

Ánh lửa lập lòe tỏa sáng trên gương mặt đang dằng dấy thịnh nộ của Mẹ Gothel. Rapunzel đã dám nghi ngờ chính mẹ của mình.

“Đừng nói rằng mẹ chưa cảnh báo con. Cứ đưa cho anh ta cái này.” Mẹ Gothel hất hàm về phía chiếc vương miện. “Và xem thử anh ta thích con đến mức nào!”

“Con sẽ làm thế!” Rapunzel bướng bỉnh nói. Nhưng khi thấy mẹ mình sắp sửa bỏ đi, Rapunzel vẫn gọi, “Mẹ! Đợi đã!”

Mẹ Gothel quay lưng lại và biến mất vào khu rừng tối đen.

Rapunzel ngồi lại trong yên lặng. Nhiều phút trôi qua, và Flynn quay trở lại.

Flynn bắt đầu nói chuyện với vẻ vui tươi, nhưng Rapunzel chẳng nghe được lời nào.

Rời khỏi đống gỗ, Flynn quay lại hỏi, “Này, cô không sao đấy chứ?”

Rapunzel quay người lại. “Xin lỗi anh,” nàng nói. “Tôi chỉ đang... ừ... mãi suy nghĩ quá, chắc vậy.”

Flynn bắt đầu châm thêm củi. “Vậy, tôi có một câu hỏi,” chàng nói, vẫn bị hấp dẫn bởi mái tóc của Rapunzel và món quà trời cho tuyệt diệu. “Liệu mái

tóc của cô có phát sáng khi cô hát bất cứ thứ gì không? Ví dụ như, tôi cũng không chắc nữa, nếu cô hát về bánh bông lan thì sao?”

Rapunzel không trả lời chàng. Nàng chỉ nhìn về phía hốc cây, nơi giấu chiếc vương miện và chiếc túi. Nàng đã tin tưởng Mẹ Gothel suốt bao nhiêu năm. Nhưng giờ đây, khi đã biết Flynn, nàng cảm thấy lạc lối. Thật khó để có thể tin tưởng cả hai người cùng lúc.

Trong lúc ấy, anh em Stabington đang nấp trong rừng cây cùng Mẹ Gothel. Chúng muốn tóm luôn cả Flynn, chiếc vương miện, và cô gái với mái tóc vàng óng ngay lúc đó. Nhưng Mẹ Gothel giữ chúng lại. “Kiên nhẫn nào, các chàng trai,” mẹ thì thầm. “Cứ tin ta, tất cả đều đang đúng như kế hoạch.”

Chương 19

Khi mặt trời mọc, Flynn Rider vẫn đang ngủ say sưa. Anh chàng chẳng nhận ra rằng, rốt cuộc Maximus đã lần ra mình. Một lần nữa. Maximus nhòm xuống gã đàn ông đang say ngủ, băn khoăn nên làm gì với gã này trước.

Chú ngựa đã chạy, bơi, và vượt qua bao núi đồi, đã trượt ngã và tự đứng dậy, vắt kiệt sức mình để săn lùng bằng được gã Flynn này. Và giờ đây, chú đã tóm được gã. Maximus cắn vào tay áo Flynn và anh chàng nhảy dựng lên.

Rapunzel bị đánh thức bởi một tiếng hét. Chú ngựa ngoan cường giờ đang cắn chân Flynn và lôi anh chàng đi xềnh xệch!

Hoảng vía bởi cảnh tượng này, Rapunzel cố lao ra giúp, tóm lấy cánh tay Flynn. Chẳng mấy chốc, Rapunzel và Maximus cùng tham gia vào cuộc chiến giằng co, với Flynn ở giữa.

“Đừng lo, Tóc Vàng!” Flynn nói, cố tỏ ra mình vẫn kiểm soát được mọi chuyện. “Tôi sẽ thuận phục được nó ngay khi tôi muốn!”

“Trả anh ấy cho ta!” Rapunzel ra lệnh cho Maximus. Trong lúc nàng và chú ngựa đang ra sức kéo Flynn theo hai hướng khác nhau thì Flynn lắc được bàn chân ra khỏi chiếc giày ông đang bị Maximus cắn chặt. Flynn bò lồm cồm tháo chạy. Maximus liền đuổi theo sát gót.

Rapunzel chạy ra chặn phía trước chú ngựa. “Nào, nào, cậu bé,” nàng nói dịu dàng. “Bình tĩnh nào!”

Nàng nắm lấy cương ngựa và thì thầm, “Bình tĩnh nào cậu bé. Suyt... Được rồi mà.”

Maximus nhìn Rapunzel. Nàng thực sự quan tâm đến chú!

Nấp dưới mái tóc Rapunzel, Pascal dõi theo trong nỗi sợ hãi khi nàng thuận

hóa chú ngựa.

“Thế chứ,” Rapunzel ngọt ngào nói. “Giờ thì ngồi xuống.” Maximus chân chừ. Nhưng Rapunzel nhìn thẳng vào mắt chú và nhắc lại, “Ngồi xuống nào.”

Lần này Maximus ngồi xuống hẳn. Cảm giác thật là dễ chịu. Chú đã phi nước đại, đã truy đuổi, đã đánh hơi, và đã ngã khỏi những vách đá mấy ngày nay rồi! Rapunzel mỉm cười. “Đúng là một cậu bé ngoan,” nàng nói, vỗ về Maximus. “Đúng là thế đấy. Bây giờ nhả chiếc giày ra nhé.”

Chiếc giày liền tuột khỏi miệng chú ngựa. Rapunzel nhẹ nhàng vuốt ve. “Ôi, nhìn cậu này, ướm nhẹp và mệt mỏi rã rời. Suốt ngày phải đuổi theo cái gã xấu xa này khắp nơi thì mệt lắm phải không nào?”

Maximus vốn luôn nghĩ rằng phụ nữ có cách vỗ về chăm sóc ngựa tuyệt vời hơn đàn ông rất nhiều.

“Chẳng ai thương cậu hết, phải không nào?” nàng dịu dàng hỏi.

Flynn sừng sốt. Cô nàng đang thiên vị – lại còn thiên vị rất vô lý nữa! “Sao cơ? Cô đùa tôi đấy à?” anh chàng vừa nói vừa xỏ lại chiếc giày vào chân.

Nhưng Rapunzel lờ Flynn đi, tiếp tục thủ thỉ với chú ngựa. “Phải rồi, chú mày thì mệt thế, mà chẳng ai hiểu hết, phải không? Phải không nào?” Chú ngựa hí lên, và Rapunzel gật đầu cảm thông.

“Ôi thôi đi!” Flynn sôt ruột chen vào. “Nó là con ngựa xấu xa!”

Rapunzel bỏ ngoài tai mọi lời bình luận. “Ôi, chú ta chỉ là một bé bự đáng yêu thôi mà,” nàng đọc biển tên trên dây cương ngựa và mỉm cười. “Phải thế không, Maximus?”

Flynn đảo mắt. “Chắc hẳn là cô đang đùa.” Chợt Flynn co người lại một chút, tự nhủ, Mình đang ghen với một con ngựa đấy ư? Ôi trời!

Rapunzel nhìn vào đôi mắt to tròn của chú ngựa và ngọt ngào giải thích. “Hôm nay là ngày quan trọng nhất đời tôi,” nàng nói. Maximus gật đầu. “Và chuyện là, tôi muốn cậu đừng vội bắt Flynn. Chỉ trong hai mươi tư giờ, và sau đó cả hai có thể đuổi nhau đến chán thì thôi. Được không?” Rapunzel dừng lại một chút. “Mà hôm nay cũng là sinh nhật tôi nữa – ấy là để cậu biết thế thôi.”

Chú ngựa hí lên và lắc lắc cái đầu to tướng như muốn nói rằng chuyện thế cũng được. Nhưng chú làm vậy thực chỉ là vì Rapunzel.

Rất cẩn thận, Rapunzel dẫn Maximus và Flynn lại với nhau. Nàng muốn cả hai lắc móng và tay nhau như một cái bắt tay thỏa thuận đình chiến. Flynn và Maximus tức tối nhìn nhau chằm chằm. Cả hai chẳng ưa nhau tẹo nào.

Chú ngựa khụt khịt mũi và cuối cùng cũng giơ móng lên. Flynn miễn cưỡng nắm lấy và lắc lắc. Anh chàng cũng làm thế chỉ vì Rapunzel.

“Oái!” Móng Maximus trượt xuống và đá vào mạng sườn Flynn. Đúng là một cách hay để bắt đầu một thỏa thuận đình chiến! Flynn nghĩ thầm.

Rapunzel nghĩ đó quả là khởi đầu tốt đẹp cho một ngày hoàn hảo. Và ngay khi nàng vừa đoán chắc mọi chuyện chẳng thể nào tuyệt hơn, thì từ phía xa, từng hồi chuông của vương quốc bắt đầu rung lên.

Rapunzel lao tới đỉnh ngọn đồi gần đó, đi theo âm thanh của những chiếc chuông.

Một vương quốc kỳ vĩ hiện ra trước mắt nàng, đẹp hơn bất cứ thứ gì nàng từng tưởng tượng. Nằm giữa làn nước óng ánh xanh trong như pha lê, một lâu đài duyên dáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, cờ phấp phới bay trên đỉnh những ngọn tháp. Một ngôi làng đầy những ngôi nhà được làm bằng gỗ và đá đáng yêu cùng những cây cầu nhỏ nép mình phía dưới tòa lâu đài.

Rapunzel quay lại mỉm cười với Flynn. Nàng không thể đợi thêm nữa. Hôm nay, nàng sẽ đi thăm vương quốc, và cuối cùng sẽ được ngắm đèn lồng.

Chương 20

Chẳng mấy chốc, Rapunzel và Flynn đã đến cổng thành. Pascal ngồi ngay trên đầu Maximus, tóm lấy hai tai chú và điều khiển như thể chúng là dây cương. Chú tắc kè nhỏ cảm thấy dường như đây cũng là ngày trọng đại nhất trong đời chú! Khi họ tiến đến cây cầu và đi qua một tốp lính, Flynn lo ngay ngáy rằng mình có thể sẽ bị nhận ra và tóm gọn. Nhưng Maximus đã quyết tâm lo lắng chu toàn mọi việc.

Với hy vọng Rapunzel sẽ thấy được sự khôn khéo của mình, Maximus phát hiện ra một chú bé phía trước, tay ôm đầy những lá cờ nhỏ của vương quốc. Rapunzel chăm chú nhìn những lá cờ. Có gì đó rất quen thuộc khi ngắm nhìn những lá cờ nền màu tím với hình vẽ mặt trời vàng rực ở chính giữa. Nhưng nàng không thể nào hình dung được điều đang khuấy động trong ký ức nàng là gì.

Maximus bắt đầu ra tay, nhắc bổng chú bé đặt vào vòng tay Flynn. Với hàng đồng cờ che lấp khuôn mặt Flynn, họ dễ dàng bước qua tốp lính. Maximus nhìn sang Rapunzel đầy tự hào.

“Chào buổi sáng!” Rapunzel vui vẻ vẫy chào những người lính.

Và rồi, ngay lúc ấy, Rapunzel đã bước vào ngôi làng. Nàng gần như không thể kiềm chế được sự phấn khích. Đường phố đông đúc, người dân nói chuyện và mua sắm, phơi quần áo và bận rộn với những công việc khác. Ở bất cứ nơi đâu, nàng cũng nhìn thấy sự náo nhiệt và ngập tràn tiếng cười. Đó quả là một khung cảnh làm đắm say lòng người.

Nàng có thể ngửi thấy mùi bánh ngọt và bánh mì mới nướng, còn ngay phía trước là những tấm vải và giỏ xách tuyệt đẹp treo trong một quầy hàng của khu chợ.

Rapunzel vội vàng chạy lên phía trước, nàng muốn cảm nhận được tất cả

mọi điều!

“Ồi!” Bỗng nàng kêu lên và suýt thì ngã lăn xuống đất. Flynn và Maximus liền chạy đến. Người ta đang giẫm lên mái tóc của nàng! Cố gắng len lỏi qua đám đông với mái tóc dài hai mươi mét quả là một trải nghiệm mới mẻ – và cũng kèm theo chút phiền toái.

Rapunzel thấy cách giải quyết vấn đề ở chẳng đâu xa. Mấy cô bé gái đang ngồi tết tóc cho nhau ở gần đó. Mắt chúng lập tức sáng ngời ngay khi nhìn thấy Rapunzel. Bọn trẻ lao đến để được chạm vào mái tóc lộng lẫy của nàng. Chúng bắt đầu tết... và tết... và tết.

Khi những cô bé đã hoàn thành công việc với vẻ hãnh diện, mái tóc của Rapunzel được tết thành một bím dày duyên dáng phía sau lưng, đuôi tóc đung đưa ngay trên mắt cá chân nàng.

“Cảm ơn các em,” Rapunzel nói với bọn trẻ rồi cùng Flynn và Maximus bước đi. Mấy cô bé khúc khích cười, trộm nhìn mái tóc của Flynn. Chúng đã bí mật bện tóc anh chàng và còn điểm xuyết bằng một chiếc nơ bướm tuyệt xinh!

Rapunzel lao ngay tới cửa hiệu phục trang và ướm lên mình một chiếc áo choàng dài màu kem. Chiếc áo thật mềm mại và mịn như nhung, khiến nàng chẳng thể ngừng xoay mình ngắm nghía đầy hạnh phúc. Flynn liếc nhìn nàng, và trái tim như ngừng đập. Rapunzel quả là đẹp mê hồn.

Họ mua một tá bánh nướng phủ kem màu hồng. Rapunzel chưa từng ăn thứ gì ngon đến thế! Lớp đường ngọt ngào tan trên đầu lưỡi, và nàng liền chén sạch số bánh! Flynn tội nghiệp chẳng được miếng nào, nhưng chàng trai ngắm nhìn Rapunzel đầy thích thú.

Họ dừng lại trước một hiệu sách. Rapunzel mới chỉ đọc ba cuốn sách trong cả cuộc đời trước đây của mình – ba cuốn mà Mẹ Gothel cho phép lọt vào tòa tháp. Rapunzel nhìn những giá kệ chất hàng trăm cuốn sách và quá háo hức được đọc tất cả. Nàng không thể tin nổi mình đã được học và trải nghiệm nhiều điều đến thế nào! Flynn ở bên nàng suốt, kéo những cuốn sách ra khỏi giá, xếp chúng trên sàn nhà và ngồi cạnh bên trong lúc nàng cố gắng nạp hết số kiến thức đó vào đầu.

Bỗng nhiên, một giọng nói cất lên từ sân khấu giữa làng: “Đến giờ rồi, thưa bà con! Xin hãy tập hợp lại đây! Vâng xin mời hãy đến đây nào! Hôm nay chúng ta sẽ cùng nhảy múa để tưởng nhớ đến nàng Công chúa thất lạc của

chúng ta. Đây là điệu nhảy của hy vọng, điệu nhảy mà những người bạn nhảy sẽ bắt đầu bên nhau, rồi chia lìa, và rồi lại quay trở về với nhau. Và chắc chắn một ngày nào đó, Công chúa của chúng ta sẽ trở về.”

Khi người đàn ông đang nói, chợt Rapunzel bị thu hút bởi bức tranh khảm Nhà vua và Hoàng hậu. Nàng không thể rời mắt khỏi hình ảnh đôi vợ chồng hoàng gia ôm trong tay đứa con bé bỏng – bức chân dung được khảm không lâu trước khi Công chúa bị đánh cắp. Không hiểu vì lý gì, Rapunzel thấy mình như bị mê hoặc bởi đôi mắt xanh màu ngọc bích của Hoàng hậu và nàng Công chúa bé bỏng với chiếc vương miện trên đầu. Hoàng hậu nom gần như giống hệt Rapunzel.

Rồi người đàn ông đó lại cất lời: “Nào, hãy cùng nhảy múa!” Tất cả mọi người cùng nhảy múa xung quanh quảng trường, và Flynn và Rapunzel bị cuốn theo đám đông.

Flynn xoay tròn Rapunzel theo điệu nhạc. Họ bị chia tách và nhảy với những người dân làng. Rồi họ lại được trở về bên nhau – đôi mắt dường như gắn chặt vào nhau. Ngay khi Rapunzel nghĩ rằng chẳng còn điều gì có thể kỳ diệu hơn, người ta đã lại hô lớn, “Nào, hãy cùng tiến về những con thuyền!”

Cả ngày dài kỳ diệu đã trôi qua, và bóng đêm dần buông xuống. Rốt cuộc, đã đến lúc thả đèn lồng.

Chương 21

Rapunzel vẫy tay với Maximus khi Flynn dẫn nàng lên một chiếc thuyền con và chèo ra khỏi bến.

“Mình đang đi đâu đây?” Rapunzel hỏi.

“Chà, nếu đây là ngày tuyệt nhất cuộc đời cô,” Flynn đáp lời, “cô cũng nên có chỗ ngồi lý tưởng nhất để ngắm nhìn cảnh vật.”

Rapunzel quay lại hướng bên cảng và thấy cả vương quốc hiện ra trước mắt mình. “Chao ôi, quả đúng là hoàn hảo!”

“Dĩ nhiên,” Flynn nói, cảm thấy tự hào vì ngày hôm nay đã trôi qua tuyệt vời biết bao. “Giờ chúng ta chỉ cần ngồi yên và chờ đợi,” chàng ta bảo nàng, biết rằng điều tuyệt diệu nhất vẫn còn chưa đến. “Thế nào, cô có hồi hộp không?”

“Tôi nghĩ mình hơi lo sợ,” Rapunzel đáp, lặng yên nhìn mặt nước.

“Tại sao thế?” Flynn hỏi lại.

“Tôi đã ngồi bên bệ cửa sổ suốt mười tám năm qua, ngắm nhìn và mơ mộng không biết chốn này sẽ ra sao, không biết tôi sẽ cảm thấy thế nào khi những chiếc đèn lồng bay lên đêm nay,” nàng bộc bạch. “Nhỡ nó không tuyệt vời như những gì tôi vẫn hằng mơ thì sao?”

Flynn mỉm cười. “Nó sẽ rất tuyệt mà.”

“Vậy nếu nó quả thực rất tuyệt thì sao?” Rapunzel hỏi, dường như bị mọi cảm xúc lấn át. “Tôi sẽ làm gì tiếp sau đó?”

“Tôi đoán, đó chính là phần hay nhất,” Flynn nói khi họ ngược lên ngắm nhìn vương quốc. “Cô sẽ phải đi tìm một giấc mơ mới thôi.”

Từ ban công bên trong cung điện, Đức vua và Hoàng hậu thả lên chiếc đèn đầu tiên.

Rapunzel đang lo lắng thả những cánh hoa xuống mặt nước, nàng chợt nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chiếc đèn lồng khi nó bay lơ lửng trên bầu trời. Lòng phấn khích, nàng vội ngẩng đầu nhìn lên. Hàng ngàn chiếc đèn nối đuôi nhau phía sau chiếc đèn đầu tiên, phủ kín cả bầu trời! Rapunzel quá đỗi vui mừng, nàng hồ hởi chạy dọc con thuyền làm nó chòng chành chực lật úp.

Khung cảnh lúc ấy khiến nàng và Flynn như thể đang trôi bồng bềnh giữa một đại dương đầy sao.

Rồi Rapunzel quay về phía Flynn, thấy chàng đang cầm một chiếc đèn lồng trong tay. Gã kẻ trộm đã kiếm được chiếc đèn trong làng và giấu nó trên thuyền, đợi đến tận giây phút này để trao cho Rapunzel món quà bất ngờ.

Rapunzel mới hỏi làm sao. Nàng sà xuống bên Flynn và nâng chiếc đèn lên. “Không thể tin nổi em, à tôi, à... em thực sự đã ở đây!” nàng thú thực. “Em không biết tại sao, nhưng luôn có cảm giác như mình thuộc về nơi này.”

Rồi nàng vói tay xuống và cầm chiếc túi của Flynn lên. “Em cũng có một thứ cho anh đây.” Nàng nói và trao chiếc túi cho Flynn. “Lẽ ra em nên đưa cho anh từ trước. Nhưng em quá sợ hãi. Giờ thì, em chẳng còn sợ nữa rồi. Anh hiểu ý em chứ?” Nàng muốn Flynn hiểu được. Nàng muốn thú nhận với anh rằng Mẹ Gothel luôn nói những người như Flynn rất xấu xa, nhưng giờ thì... giờ thì nàng thực sự tin tưởng Flynn.

“Ừ! Ừ, anh hiểu chứ!” Flynn chân thành nói. Gã kẻ trộm biết chiếc vương miện vẫn nằm trong túi, nhưng giờ đây, nó chẳng còn ý nghĩa nhiều đến thế với chàng nữa.

Flynn vội trở lại với Rapunzel. Cùng nâng chiếc đèn trong tay, họ thả nó lên bầu trời.

Và Flynn rướn người tới trước, tới gần hơn...

...Rồi bỗng dừng lại ngay trước khoảnh khắc trao cho Rapunzel một nụ hôn. Liếc nhìn qua vai nàng, Flynn thấy anh em Stabington đang đứng trên bờ, chờ đợi.

“Anh ổn chứ?” Rapunzel hỏi.

“À... ừ..., không sao,” Flynn đáp, không muốn phá hỏng ngày tuyệt vời này của nàng. Chàng bắt đầu chèo về phía bờ hồ để đổi mặt với anh em Stabbington.

“Anh xin lỗi. Mọi chuyện đều ổn cả, nhưng có vài thứ anh phải dàn xếp cho xong.”

Rapunzel, và cả chuyến đi mà họ đã trải qua cùng nhau, tất cả đã thay đổi cái nhìn của Flynn đối với thế giới. Gã-kẻ-trộm-tử-tê muốn sửa lại mọi điều. Chàng đã yêu Rapunzel. Giờ đây, chàng không còn muốn làm một tên trộm, một kẻ phiêu bạt đơn độc, luôn chân chạy trốn.

Flynn đáp chiếc thuyền bên hồ và nhảy ra ngoài, dặn Rapunzel hãy đợi mình.

Flynn tìm kiếm trong những bụi cây và thấy một trong hai anh em Stabbington. Flynn ném chiếc túi xuống trước mặt hắn.

“Đây,” Flynn nói khi chiếc vương miện rơi khỏi túi và lăn ra đất. “Tôi mang đến thứ các anh muốn. Từ giờ hãy để chúng tôi yên. Tôi không muốn gặp lại các anh nữa.” Flynn quay người bỏ đi.

“Lại định ăn mảnh lần nữa sao, Rider?” một tên Stabbington nói, trong khi người anh em của hắn lên đến sau lưng Flynn.

“Gì cơ?” Flynn bối rối, nhưng biết chắc một điều rằng: anh em Stabbington chẳng còn hứng thú với chiếc vương miện nữa.

Chương 22

Bằng giọng hăm dọa, tên Stabbington không đeo băng mắt nói với Flynn mọi điều mà Mẹ Gothel quý quyết đã nói với hắn và người anh em. “Chúng tao nghe nói mày đã phát hiện ra một thứ. Một thứ còn đáng giá gấp ngàn lần chiếc vương miện.” Hai anh em cùng nhìn về hướng chiếc thuyền nơi Rapunzel đang ngồi chờ.

Flynn co rúm người khi nhận ra rằng, bằng cách nào đó, hai tên này đã biết về mái tóc thần kỳ của Rapunzel. Chàng quyết định liều lĩnh chiến đấu với bọn chúng một phen.

Một lát sau, Rapunzel nhìn thấy bóng người bước ra khỏi những lùm cây và cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Đỉnh ninh đó là Flynn, nàng vừa nói vừa cười lớn, “Em đã tưởng anh bỏ lại em và chạy trốn cùng chiếc vương miện rồi chứ!”

“Chính là thế đấy,” một giọng nói lỗ mãng đáp lại. Rapunzel há hốc miệng. Người nàng nhìn thấy không phải là Flynn. Thậm chí đó chẳng phải chỉ một người, mà là hai – anh em nhà Stabbington.

“Gì cơ?” Rapunzel bối rối và hoảng hốt. “Không, anh ấy không làm thế đâu.”

“Tự nhìn đi!” một tên đáp lại, chỉ về mặt hồ phía xa.

Rapunzel nhìn theo hướng đó và thấy Flynn đứng bên bánh lái của một chiếc tàu nhỏ.

Nàng cố gọi Flynn. Nhưng anh ta không trả lời, cũng chẳng buồn quay lại nhìn nàng. Rapunzel thấy như mọi thứ đều sụp đổ dưới chân mình.

Gã đàn ông hung ác phía sau nàng cười vang. “Một vụ ngon ăn: chiếc vương miện đổi lấy cô gái có mái tóc màu nhiệm,” hắn khoái trá nói. “Thử nghĩ xem, người ta sẽ trả bao nhiêu tiền để được trẻ trung và khỏe mạnh mãi mãi

nhỉ?”

Rapunzel không tài nào hiểu được. Sao chuyện này lại có thể xảy ra? Có phải Flynn đã phản bội nàng, bán đứng nàng cùng mái tóc màu nhiệm chỉ vì thứ nằm trong cái túi đó – chiếc vương miện, để bán lấy chút tiền?

“Không. Không, tôi xin các anh. Không!” Rapunzel kêu lên khi hai tên côn đồ tiến đến. Nàng bỏ chạy, thật nhanh, lao vào bóng đêm.

Thế nhưng, bím tóc mà nàng mang suốt cả ngày giờ đây bắt đầu tuột ra. Cuộn tóc mắc vào cành cây và kéo giật Rapunzel lại! Nàng hoảng hốt cố gắng giằng co để tự giải thoát. Rồi nàng bỗng nghe thấy tiếng loảng xoảng âm ĩ và tiếng đánh đấm thùm thụp ở phía sau mình.

Rapunzel quay lại nhìn đầy cảnh giác.

“Ôi, đứa con quý báu của mẹ!” Mẹ Gothel nói, giọng tràn đầy tình cảm. Anh em Stabington nằm gục dưới chân mẹ, đã bị đánh bất tỉnh.

“Mẹ ư?” Rapunzel kinh ngạc. Mẹ Gothel vòng tay ôm chặt cô. Rapunzel cũng ôm chặt Mẹ Gothel, và rồi òa khóc nức nở.

“Con có sao không? Có bị đau ở đâu không? Bọn chúng có làm đau con không?” Mẹ Gothel hỏi.

“Không ạ, con không sao, nhưng, mẹ, làm cách nào mẹ...?”

Mẹ Gothel vắn vẹo đôi bàn tay. “Mẹ lo lắng cho con quá, con yêu ạ! Bởi vậy mẹ đã đi theo, và thấy chúng tấn công con, và... Ôi trời ơi, đi thôi con, trước khi chúng tỉnh dậy.”

Rapunzel khựng lại, và nhìn về phía Flynn. Anh ta đang dong buồm ngày một xa hơn.

“Mẹ nói đúng, mẹ ạ.” Nàng nói, khẽ gật đầu.

Đôi mắt nàng trống rỗng và trái tim thì lạnh cóng. Vậy ra Flynn chỉ là kẻ nói dối. “Con sẽ không bao giờ rời xa mẹ nữa.” Rapunzel chưa từng cảm thấy nỗi buồn đau nào sâu sắc đến thế trong đời.

“Mẹ biết, con yêu ạ. Mẹ biết.” Mẹ Gothel nói và ôm chặt Rapunzel. Giọng mẹ buồn buồn đầy cảm thông, nhưng khóe môi mẹ hơi nhếch lên, đó là một

nụ cười lặng lẽ. Người đàn bà quý quyết đã tính toán trước tất cả những điều này. Mẹ đã lừa anh em Stabington giúp mẹ gài bẫy Flynn và trói anh lên chiếc thuyền đó trong trạng thái bất tỉnh. Mẹ đã hứa hẹn trao cho chúng cô gái có mái tóc vàng màu nhiệm, người sẽ mang lại cho chúng sự giàu sang. Và cuối cùng, mẹ đã bội ước, đánh chúng bất tỉnh. Tất cả là để sắp xếp cho một lời nói dối khác. Mẹ Gothel phải làm cho Rapunzel một lần nữa tin rằng Mẹ Gothel là người duy nhất trên thế gian mà nàng có thể tin cậy.

Ngoài bến tàu, chiếc thuyền đang từ từ tiến vào cảng, nhưng không phải theo sự lèo lái của Flynn. Anh em Stabington đã đánh anh chàng bất tỉnh và trói nghiêng vào cột.

Theo chỉ dẫn của Mẹ Gothel, hai anh em buộc chiếc vương miện vào tay Flynn. Chúng biết rõ điều gì sẽ xảy ra khi đám binh lính hoàng gia tìm thấy chiếc thuyền trôi dạt. Flynn Rider chắc chắn sẽ bị tống vào ngục tối.

Flynn vẫn còn đang bất tỉnh khi dòng nước xô con thuyền nhỏ vào bến. Hai người lính gần đó nghe thấy tiếng gõ va đập. Họ nhìn sang và thấy ngay Flynn Rider, kẻ trong bức hình TRUY NÃ, đứng ngay bên bánh lái.

Chương 23

Flynn giật mình tỉnh dậy vừa lúc một người lính chạy tới. Chàng bối rối ngó quanh, hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại ở trên chiếc thuyền này.

Rồi chàng nghe tiếng người vệ binh kêu lên: “Nhìn kia! Chiếc vương miện!” Và Flynn nhớ ra hai anh em Stabington. Flynn biết rằng chúng đã gài bẫy mình, nhưng tất cả những gì chàng quan tâm lúc này là chúng đã làm gì với Rapunzel.

“Rapunzel? Rapunzel!” Flynn kêu gào trong tuyệt vọng.

Nhân chứng duy nhất của toàn bộ câu chuyện là Maximus. Chú biết mình cần phải giữ Flynn tránh khỏi mọi rắc rối trong vòng hai mươi tư giờ đồng hồ, và rất không hài lòng vì việc này. Chú khịt mũi đầy giận dữ và theo chân đám lính khi họ lôi Flynn đi, về phía nhà tù của cung điện. Rồi chú phi ra ngoài cổng thành, đi tìm sự trợ giúp.

Khi đám lính còn bận bắt giữ Flynn, Mẹ Gothel đã dẫn Rapunzel quay trở về tòa tháp.

Rapunzel đi thẳng về căn gác nhỏ. Pascal vẫn bám trên mái tóc nàng, hy vọng có thể giúp được điều gì đó. Nhưng Rapunzel vẫn đang choáng váng vì tất cả những điều đã xảy ra. Nàng không thể tin rằng Flynn đã cuỗm chiếc vương miện và bỏ rơi nàng. Nàng ngồi sụp xuống cạnh giường, và lần tay vào trong túi, lôi ra một lá cờ nhỏ của vương quốc – lá cờ màu tím với hình mặt trời vàng ở giữa. Nàng nhìn lá cờ và thở dài, nghĩ đến Flynn, đến những gã du côn thân thiện ở quán rượu, đến những người dân của vương quốc. Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Pascal cũng buột ra một tiếng thở dài rồi chuyển thành màu lam theo tâm trạng rầu rĩ của Rapunzel.

Rapunzel nhìn Pascal bé bỏng. Ít nhất nàng vẫn còn một người bạn. Nàng trêu đùa chú tắc kè nhỏ khi tung lá cờ lên người chú. Nàng muốn nhìn thấy chú một lần nữa đôi sang màu vàng hạnh phúc.

“Ôi, thôi nào,” nàng thì thầm, vẫn như mọi khi, những lúc chú chuyển sang màu xanh lam theo tâm trạng của nàng. “Không tệ đến thế đâu.”

Rapunzel ngẩng đầu nhìn những bức tường đầy tranh vẽ. Trong tranh, vàng mặt trời đó dường như ở khắp mọi nơi, chúng bỗng hiện ra, rục rờ đúng nơi có những điểm sáng. Giờ đây nàng có thể nhận ra chúng. Rapunzel từ tốn ngắm nhìn kỹ hơn những tác phẩm của nàng. Vàng mặt trời biểu tượng của vương quốc dường như khớp với tất cả những điểm trống trên bức tranh tường nàng đã vẽ. Suốt chừng ấy năm, Rapunzel đã phác nên đường viền của vàng mặt trời vàng trên những khoảng trống của bức tranh mà không hề hay biết!

Vô vàn hình ảnh như cơn lũ đột ngột tràn ngập ký ức của Rapunzel. Nàng nhớ lại điều Flynn nói, rằng những đốm sáng chính là những chiếc đèn lồng mà cả vương quốc thả lên trời mỗi năm, vào ngày sinh của nàng Công chúa mất tích – chính là sinh nhật nàng. Nàng nhớ tới bức tranh khảm gia đình hoàng gia. Đức vua và Hoàng hậu bỗng trên tay nàng Công chúa mất tích. Cả Hoàng hậu và đứa bé đều có đôi mắt xanh ngọc bích, hệt như đôi mắt của Rapunzel. Nàng nhớ tới hình ảnh mình trong gương, khi lần đầu tiên đặt chiếc vương miện lên đầu.

Và khi Rapunzel ngược nhìn những vàng dương, mọi thứ dường như trở về đúng chỗ của nó. Rốt cuộc, Rapunzel đã biết rõ nàng là ai.

“Rapunzel?” Mẹ Gothel gọi nàng. Nhưng không có tiếng trả lời. Mẹ chậm chậm bước lên cầu thang dẫn đến phòng Rapunzel, những mong có thể gạt hết mớ bông bong ấy và trở về quỹ đạo vốn có trước đây.

“Rapunzel, con làm gì trên đó vậy? Con không sao chứ?” Mẹ hỏi với vẻ sốt ruột.

Đôi mắt Mẹ Gothel mở to khi mẹ nhìn thấy Rapunzel đứng ngay phía trên, nơi đầu cầu thang.

“Con chính là nàng Công chúa mất tích.” Rapunzel nói, giọng nhẹ nhàng.

Mẹ Gothel cố gắng lấp liếm. “Ôi, làm ơn nói to lên, Rapunzel. Con biết mẹ ghét tiếng lầu bầu thế nào rồi đấy,” mẹ nạt, nhưng Rapunzel nhìn thấy sự sợ

hãi trong đôi mắt ấy.

“Con chính là nàng Công chúa mất tích, phải vậy không?” Rapunzel lặp lại, to và rõ ràng. “Con có còn làm bầm nữa không, thưa mẹ?”

Chương 24

Mẹ Gothel cứng họng. Đầu óc mù rồi cả lên. Bí mật của mù cuối cùng cũng đã bại lộ. Mụ tuyệt vọng tìm cách giành lại quyền kiểm soát tình hình, giọng cộc cằn mụ nói, “Rapunzel, con có hiểu mình đang nói gì không? Sao con có thể hỏi một câu nhảm nhí như vậy chứ?”

Rapunzel bước qua Mẹ Gothel và xuống dưới nhà. Mẹ Gothel đã nói dối nàng. Mụ đã luôn nói dối nàng từ khi đánh cắp nàng khỏi cha mẹ đẻ.

“Chính là mẹ!” Rapunzel lạnh lùng nói. Giờ thì nàng nghĩ tới Flynn. Mẹ Gothel đã cài bẫy anh. “Tất cả mọi chuyện là do mẹ dàn dựng!”

“Tất cả mọi điều mẹ làm là để bảo vệ con thôi,” Mẹ Gothel nói, nài nỉ Rapunzel. “Con đi đâu vậy?” mụ đột ngột hỏi, giọng sắc lạnh. “Hắn sẽ không thể đến gặp con nữa đâu!”

Rapunzel quay lại nhìn mụ. “Mẹ đã làm gì anh ấy?” Nàng cao giọng, trái tim run rẩy tưởng như vỡ tung. Cuối cùng thì, tình yêu với Flynn đã cho nàng dũng khí để đứng lên chống lại Mẹ Gothel.

“Tên tội phạm đó sẽ bị treo cổ vì tội ác của mình,” Mẹ Gothel tàn nhẫn đáp.

“Không,” Rapunzel thì thào sợ hãi. “Không thể nào.”

Mẹ Gothel có thể thấy Rapunzel đang đau khổ, và mụ tiến lại gần hơn để tận dụng cơ hội.

“Được rồi, được rồi. Mọi chuyện ổn rồi.” Mẹ Gothel nói với giọng điệu êm ái nhất. Mụ dang cánh tay ra, như vẫn thường làm. “Chuyện đâu đã về đấy rồi.”

“Sao mẹ có thể làm thế chứ? Con yêu anh ấy!” Rapunzel nói.

Mẹ Gothel đưa tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu Rapunzel, như thể nàng vẫn còn là một đứa trẻ. “Mẹ biết là con vẫn tưởng thế, con yêu ạ.” Mẹ nói bằng giọng mượt mà dịu êm nhất của mình.

“Không,” Rapunzel kiên quyết nói, nắm lấy cánh tay đang đưa ra của Mẹ Gothel. “Mẹ đã sai hoàn toàn về thế giới bên ngoài rồi, thưa MẸ. Và mẹ cũng hoàn toàn hiểu sai về con. Con không ngốc ngếch, cũng chẳng còn bé bỏng nữa. Và con sẽ không bao giờ để mẹ sử dụng mái tóc con một lần nào nữa!” Rapunzel gạt cánh tay Mẹ Gothel và đẩy mẹ ra. Mẹ loạng choạng lùi về phía sau và va vào chiếc gương lớn. Chiếc gương vỡ tan, những mảnh gương sắc nhọn loảng xoảng rơi xuống sàn. Rapunzel quay mình bỏ đi.

Mẹ Gothel đăm đăm nhìn nàng. “Tốt thôi,” mẹ thì thào nói trong hơi thở. Mẹ đã cho Rapunzel cơ hội để trở về như lúc trước. Giờ đây, Mẹ Gothel sẽ phải dùng đến những biện pháp mạnh tay hơn để giam cầm cô gái với mái tóc vàng này.

Trong nhà tù của vương quốc, Flynn ngồi đó, rầu rĩ, bản khoản không rõ Rapunzel đang ở đâu, và liệu nàng có bị thương hay gặp rắc rối gì không. Chàng tự trách bản thân mình. Nếu như chưa từng đánh cắp chiếc vương miện ấy, hẳn chàng sẽ không bao giờ phải dây dưa với anh em Stabington.

“Kết thúc ở đây thôi, Rider,” cai ngục thông báo khi mở cửa phòng giam. Flynn biết mình đang gặp rắc rối lớn. Rốt cuộc thì, chàng vẫn là kẻ đánh cắp vương miện của Công chúa và hình phạt cho tội này là treo cổ.

Thế nhưng, Flynn vẫn thực sự lo lắng cho Rapunzel. Khi hai người lính áp giải chàng qua nhà ngục, Flynn nhìn thấy hai anh em Stabington trong một buồng giam khác. Vùng thoát khỏi tay những người cai ngục, chàng tóm lấy cổ áo một tên.

“Làm sao chúng mày biết về cô ấy? Nói đi, NÓI!” Flynn cần phải biết chuyện gì đã xảy ra, làm thế nào chúng biết về Rapunzel – và giờ nàng đang ở đâu!

“Không phải bọn tao. Là do mẹ già đó.”

Flynn càng siết chặt hơn, nhưng cai ngục đã xông tới và thô bạo lôi chàng đi.

“Chờ đã! Chờ đã!” Flynn hét lên với những người lính canh. “Các người

không hiểu đâu, cô ấy đang gặp rắc rối!” Gã chẳng bận tâm chuyện họ đang dẫn mình tới với cái chết. Gã cần phải cứu Rapunzel!

Đột nhiên, Flynn nghe thấy tiếng náo động bên ngoài. Gã há hốc miệng. Những tay côn đồ trong quán Vịt Âm Áp đã đến! Họ đến để giải cứu Flynn thoát khỏi đây. Flynn không rõ vì sao hay làm cách nào họ đến được, nhưng chàng lập tức nắm lấy cơ hội này.

Quay tròn sợi xích, Flynn đánh gục cả hai tên lính, rồi cùng những tay côn đồ lao ra ngoài, hướng về phía cổng thành. Những gã lưu manh đâm và tát, vật ngã từng lính gác xuống nền đất. Cuối cùng, một gã tóm lấy Flynn và đặt anh chàng lên một chiếc xe cút kít. Rồi, dùng nó như một chiếc bập bênh, một gã khác nhảy lên đầu còn lại, hất bổng Flynn lên trời. Flynn đáp xuống hoàn hảo trên lưng Maximus. Chú ngựa hí vang, hy vọng rằng cuối cùng thì Flynn cũng ngộ ra chú ta xuất sắc đến mức nào. Maximus đã phi tới quán Vịt Âm Áp, tìm những tên côn đồ ở đó và dẫn họ đến giải cứu Flynn.

“Đóng cổng! Đóng cổng! Đóng cổng lại!” Lính canh hét lên. Maximus bèn lấy đà! Chú ngựa thần tốc phóng vọt qua cánh cổng ngay trước khi nó đóng sầm lại. Thoát ra ngoài an toàn, Flynn và Maximus vội vã lao đi cứu Rapunzel.

Chương 25

“**Rapunzel!**” Flynn hét lớn ngay khi vừa nhảy xuống khỏi lưng Maximus. Không có tiếng đáp lại. “Rapunzel, thả tóc xuống đi!” gã hét lên lần nữa, khát khao được biết rằng nàng vẫn an toàn.

Vụt! Mái tóc vàng óng dài thướt của Rapunzel buông xuống từ cửa sổ ngọn tháp. Nàng vẫn sống! Nắm lấy tóc nàng, Flynn trèo lên ngọn tháp nhanh hết sức có thể. Cuối cùng, gã cũng tới được cửa sổ và nhảy vào trong.

“Rapunzel, anh cứ tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại em nữa!” Flynn thốt lên. Rồi gã khựng lại và há hốc miệng ngạc nhiên. Trong bóng tối nhập nhoạng, gã nhìn thấy những mảnh gương vỡ nằm trên sàn, và giọng Rapunzel nghèn nghẹn ú ớ.

Nàng đang quỳ trên sàn nhà phía bên kia phòng. Mẹ Gothel đã xịch nàng vào tường và bịt miệng lại. Rapunzel mở to đôi mắt đầy sợ hãi khi cố vùng vẫy để cảnh báo Flynn... Rồi Flynn cảm thấy mũi dao sắc nhọn của Mẹ Gothel đâm thấu vào lưng mình. Gã gục xuống sàn nhà trong đau đớn.

Rapunzel hét lên qua miếng giẻ nhét trong miệng. Nhưng Mẹ Gothel lạnh lùng nhìn nàng và nói, “Hãy xem người đã làm gì kìa, Rapunzel. Ôi, đừng lo lắng, bé cưng ạ. Bí mật của chúng ta sẽ đi theo hẳn.”

Rapunzel không thể nói nên lời, nhưng giờ nàng đã hiểu: Mẹ Gothel sẽ bỏ mặc Flynn ở đây cho đến chết!

Rapunzel cần phải cứu chàng bằng mái tóc của mình!

Mẹ Gothel kéo sợi dây trói Rapunzel và lôi nàng về phía cánh cửa sập bí mật trên sàn nhà. “Còn chúng ta sẽ đến nơi nào đó mà không ai có thể tìm thấy con.”

Mẹ Gothel giật mạnh sợi dây trói, và Rapunzel thì cố hết sức để chống cự lại

mụ.

“Rapunzel! Thôi đi!” Mẹ Gothel la lối. “Đủ rồi đấy! ĐỪNG CHÔNG ĐỐI TA NỮA!”

Nhưng Rapunzel vẫn chông lại, bằng tất cả sức lực của mình, cho đến khi miếng giẻ rơi ra khỏi miệng nàng.

“Không!” Rapunzel phản kháng. “Tôi sẽ không dừng lại! Mỗi giây mỗi phút, cho đến tận cuối đời này, tôi nhất định sẽ chông lại bà!” Giờ đây Rapunzel đã mạnh mẽ hơn con người nàng trước kia rất nhiều. Cuối cùng nàng cũng đã biết được sự thật. Nàng biết và hiểu rõ mọi điều. “Tôi sẽ không ngừng cố gắng trốn thoát khỏi bà.” Nàng hít một hơi thở sâu, không rời mắt khỏi Mẹ Gothel. Và nàng quyết định. “Nếu bà để tôi cứu anh ấy, tôi sẽ đi theo bà.”

“Không!” Flynn kêu lên. Rapunzel cần phải được tự do, phải thoát khỏi mụ đàn bà kia. “Rapunzel, đừng làm vậy!”

Nhưng Rapunzel vẫn kiên quyết nhìn Mẹ Gothel. “Tôi sẽ không bao giờ chạy trốn.” Rapunzel hứa. “Tôi sẽ không bao giờ cố gắng đào tẩu. Chỉ cần để tôi chữa lành cho anh ấy. Rồi bà và tôi sẽ lại ở bên nhau. Mãi mãi. Đúng như bà muốn.” Rapunzel biết rằng lời hứa đó đồng nghĩa với việc nàng sẽ không bao giờ còn được gặp Flynn nữa, nhưng ít nhất, nàng sẽ biết rằng anh vẫn còn sống, an hưởng thế giới tươi đẹp tràn đầy những con người tốt bụng và tuyệt vời. Giọng nàng chỉ còn là một lời thì thầm, “Chỉ cần để tôi cứu anh ấy thôi.”

Mẹ Gothel nheo mắt một thoáng, trước khi buông Rapunzel ra.

Rapunzel lao tới chỗ Flynn. Gã vẫn đang nằm trên sàn, gập người trong cơn đau đớn.

“Rapunzel, dừng!” gã nói yếu ớt. “Anh không thể để em...” Tiếng của Flynn nhỏ dần khi gã chop lấy một mảnh gương sắc nhọn. Gã thà chết chứ không thể để nàng Rapunzel yêu dấu, đầy sức sống phải dành cả cuộc đời còn lại trong cảnh giam cầm nơi một ngọn tháp xa xôi nào đó cùng Mẹ Gothel.

Dồn chút sức lực cuối cùng, Flynn đưa tay lên và, bằng một đường bén ngọt, cắt phẳng mái tóc óng ả của Rapunzel.

Mái tóc dài vàng óng rơi xuống sàn nhà, chuyển sang màu nâu, và phép màu nhiệm biến mất. Những sợi tóc ngắn còn lại trên đầu Rapunzel cũng đổi sang

màu tôi sẫm.

“Không! Người làm trò gì thế hả? KHÔNG THỂ NÀO!” Mẹ Gothel chộp lấy những lọn tóc nâu nằm trên sàn nhà. Mái tóc trên đầu mũ bỗng bạc trắng, làn da cũng biến nhẵn nheo. Mụ trượt chân và bước loạng choạng ngang qua căn phòng. Mụ già đi vô cùng nhanh chóng, và vụn tan thành tro bụi. Người đàn bà độc ác đã ra đi mãi mãi.

Nhưng Rapunzel vẫn không rời mắt khỏi Flynn. Gã kẻ trộm đang hấp hối, và giờ chẳng còn lại chút phép màu nào để cứu sống gã! “Ôi không! Eugene! Đừng đi. Hãy ở lại với em!” nàng sụt sịt khóc. “Đừng rời bỏ em. Em không thể sống mà không có anh.”

“Này, cô gái,” Flynn thì thầm trong hơi thở cuối cùng. “Em là ước mơ mới của anh.”

“Anh cũng vậy. Ước mơ của em.” Rapunzel cúi gục xuống thân hình Flynn khi gã nhắm mắt.

Trong tuyệt vọng, nàng bắt đầu hát. Nàng muốn mang chút phép màu nào đó từ mái tóc cắt ngắn của nàng để cứu Flynn. Nhưng phép màu đã ra đi cùng với mái tóc vàng óng ả.

Rapunzel không thể kìm nén nỗi đau khổ tột cùng của nàng. Nước mắt lăn chã rơi xuống, và nàng chỉ còn biết ôm lấy hình hài bất động của Flynn.

Một giọt nước mắt vàng óng chợt rơi xuống má chàng trai trẻ.

Flynn chợt rùng mình. Ngay cả Rapunzel cũng không hề biết rằng, vẫn còn chút phép màu đọng lại sâu thẳm bên trong nàng, và phép màu kỳ diệu ấy ẩn chứa nơi giọt nước mắt vàng kia. Đôi mắt Flynn từ từ hé mở.

“Rapunzel!” Gã kẻ trộm điên trai thì thầm.

“Eugene!”

Flynn đã sống sót!

Chương 26

Rapunzel trở về vương quốc cùng với Flynn sánh bên. Lúc này, tất cả mọi người đều đã nghe về sự trở về của nàng Công chúa mất tích bấy lâu. (Những gã côn đồ trong quán rượu chẳng phải những kẻ kín mồm gì, nhất là khi có dính dáng đến những câu chuyện tình lãng mạn.)

Nắm chặt tay Flynn, Rapunzel theo chân một đội hộ tống hoàng gia tiến vào cung điện. Chẳng mấy chốc, họ đã bước vào điện chính.

Rapunzel nghe thấy một giọng nói, tưởng như từ rất xa, nhưng hóa ra lại thật gần. Một vệ binh hoàng gia đang dẫn đường cho cha mẹ nàng: “Tâu Bệ hạ, xin đi lối này. Cô ấy đây!”

Và nàng nhìn thấy họ: Đức vua và Hoàng hậu. Rapunzel nhìn vào mắt họ. Nàng biết. Tình yêu thương của cha mẹ nàng dường như đang dâng trào, ngập tràn khắp căn phòng và cả trái tim Rapunzel.

Flynn cũng cảm thấy vô cùng xúc động khi chàng bước lùi lại và ngắm nhìn họ. Rapunzel, với đôi mắt màu ngọc bích, giống hệt người mẹ xinh đẹp của mình. Còn Đức vua, đôi mắt mệt mỏi trải qua bao năm tháng lo lắng cho đứa con gái yêu thương, giờ bỗng sáng bừng rạng rỡ.

Chẳng thể kìm nén thêm nữa, Hoàng hậu lao tới Rapunzel và ôm nàng thật chặt. Rồi Đức vua cũng choàng tay ôm lấy họ. Những giọt nước mắt rơi trong niềm hạnh phúc tột cùng, Đức vua và Hoàng hậu, cũng như Rapunzel, biết rằng, con gái của họ, đứa bé quý báu của họ, cuối cùng đã trở về nhà.

Tin vui chẳng mấy chốc lan truyền khắp vương quốc. Tiệc mừng linh đình diễn ra ngay sau đó. Dân chúng trong vương quốc cùng làm điều họ đã làm trong suốt mười tám năm qua, thả hàng nghìn chiếc đèn lồng lên trời, và tụ họp trước cung điện múa hát, mừng nàng Công chúa yêu dấu – người mà lần này cũng tham gia nhảy múa cùng họ, đã trở về.

Và sau đó thế nào ư? Họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

HẾT.